

VI PREMI DE NARRATIVA CURTA PORT DE TARRAGONA

JOVES AUTORES I AUTORS

COL·LECCIÓ
LLIBRE DIGITAL
N.15

PUBLICACIONS DEL
PORT DE TARRAGONA

Port de Tarragona

CRÈDITS

Edita

SERVEI DE PUBLICACIONS DEL PORT DE TARRAGONA
Anselm Clavé, 2
43003 Tarragona
publicacions@porttarragona.cat

JORDI BESORA – DISSENY GRÀFIC I MULTIMÈDIA
Carrer Camí del Freixa, 25
43800 Valls
jbesora@telefonica.net

Primera edició: juliol 2019

Dipòsit legal: T1118-2019

Copyrigth

© Dels textos: segons consta a les bases del premi.
© Imatge de portada: APT
© Fotografies i imatges incorporades als textos: l'autor del text.
© Altres fotografies: indicat en la fotografia.

Coordinació de l'obra: Coia Escoda i Quim Vendrell.

Disseny de la portada: Miquel Pujol

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació

Col·lecció Llibre Digital del Port de Tarragona, número 15, any VII – 2019.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a l'editor o a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

JURAT

El jurat del VI Premi de Narrativa Curta Port de Tarragona
està integrat per:

Rosa Maria Codines *(presidenta),* ***Coia Escoda*** *(secretària),*
Blanca Gimeno, Neus Pàmies*,* ***Marta Penedès****,* ***Núria Rofes****,*
Anna Segarra *i* ***Mercè Toldrà.***

ÍNDEX

1. PRESENTACIÓ DEL PRESIDENT
DEL PORT DE TARRAGONA

2. PRESENTACIÓ DEL DIRECTOR DELS SERVEIS
TERRITORIALS D'EDUCACIÓ DE LA GENERALITAT DE
CATALUNYA A TARRAGONA

3. TREBALLS PREMIATS
DEL PRIMER CICLE D'ESO

4. TREBALLS PREMIATS
DEL SEGON CICLE D'ESO

5. TREBALLS PREMIATS DE BATXILLERAT

6. TREBALLS PREMIATS EN LLENGUA ANGLESA

7. TREBALLS SELECCIONATS

PRESENTACIÓ

El Premi de Narrativa Curta Port de Tarragona arriba enguany a la sisena edició. Un fet que significa la seva consolidació com a certamen literari i com a activitat cultural dins de la comunitat del Port. Des d'aquí vull agrair a totes les persones implicades en aconseguir aquesta fita. En primer lloc, als mestres que fan l'esforç d'animar l'alumnat perquè es presenti al premi. En segon lloc, un agraïment a tots els alumnes que han participat en les sis edicions, i que han aportat un bon nivell literari. També, no cal dir-ho, a totes les persones que des del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya a Tarragona i des del Port de Tarragona han fet possible totes les convocatòries fins avui. I, finalment, al jurat que no ho té fàcil perquè assumeix la part més complicada a l'hora d'atorgar els premis.

La novetat d'enguany és el premi de redacció en llengua anglesa, una llengua que ha esdevingut indispensable per incorporar-se professionalment i culturalment a un món globalitzat com el que ens toca viure. Esperem i desitgem que es consolidi dins del premi, que la seva participació en futures edicions sigui tan nombrosa i de tanta qualitat com ho han estat fins ara els treballs en llengua catalana.

Finalment, vull felicitar les persones guanyadores d'aquesta sisena convocatòria, així com aquelles que els seus treballs han estat seleccionats per tal incloure'ls a l'edició que teniu a les vostres mans. Segur que l'experiència ha valgut la pena. L'esforç, el treball i la creativitat que heu invertit a participar en aquest premis de narrativa són –i seran- elements clau per al vostre desenvolupament personal i per al futur col·lectiu del nostre país.

Josep M. Cruset i Domènech
President del Port de Tarragona

PRESENTACIÓ

Aquest curs 2018-2019 el Port de Tarragona ha convocat el VI Premi de narrativa curta que té per objectiu promoure l'ús literari als centres de Secundària i de Formació Professional del Camp de Tarragona. Aquest objectiu està alineat amb els objectius del programa ara ESCRIC del Departament d'Educació, en el qual s'estableix com a objectiu millorar la competència escrita dels alumnes per augmentar-ne la capacitat de comunicació i el rendiment acadèmic, i així afavorir-ne l'èxit educatiu. És per aquest motiu que com a representant del Departament d'Educació estic molt satisfet de poder col·laborar amb el Port de Tarragona i treballar-hi en xarxa per tal d'incentivar els joves a llegir, a escriure, a investigar, a fer recerca... perquè puguin entendre millor el món en el qual viuen, puguin desenvolupar la seva imaginació i se sentin el màxim realitzats possible.

Les obres han estat molt diverses: Somnis de pedra i sal, Deixar-ho tot per tenir-ho tot, Carregament mortal, Retorn al passat, El noi de la guitarra, Per a què ens prepara la vida, La filla del mar, El port... Tots ells són textos molt ben escrits. En alguns casos amb lèxic molt ric i variat, amb bones descripcions i bona caracterització dels personatges. Algunes narracions estan situades en un moment històric concret i ben contextualitzat: la construcció del port de Tarragona. Per aconseguir aquesta recreació del passat es nota que els autors han dut a terme una bona tasca de documentació. Hi ha temes originals si es té en compte l'edat dels autors, ja que no és el típic tema adolescent, com una revolta dels jornalers que ajuden en la construcció del port i que tenen unes condicions de treball inhumanes.

Altres redaccions estan escrites amb molta sensibilitat al voltant d'un tema actual: la lluita per una vida millor de les persones que fugen de la guerra de Síria. Tot i ser de contingut dramàtic, l'autor tracta el tema amb optimisme i el text desprèn vitalitat. Transmet un missatge potent.

En general, m'ha sorprès gratament la maduresa que denoten els textos. Són excel·lents, es nota que els seus autors han llegit molt i que són escriptors en potència... Per tant, la més sentida enhorabona i els encoratjo a continuar gaudint d'aquest món de la lectura i l'escriptura que, sens dubte, els farà persones més crítiques i amb capacitat de decidir per elles mateixes.

Jean- Marc Segarra Mauri
Director dels Serveis Territorials d'Educació a Tarragona

© QVM

TREBALLS PREMIATS

PRIMER PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

EL SECRET DE LA SORRA DEL MAR MEDITERRANI

Em dic Laia i tinc 25 anys. Des que per primera vegada vaig veure el mar, em vaig enamorar d'ell a l'instant. Des de llavors viatjo a tots els llocs del món mirant i admirant infinitats de diferents mars i oceans.

Fa ja una setmana que estic aquí, a Tarragona, mirant aquest estrany però a la vegada extraordinari mar, el mar Mediterrani.

A les tardes em sento aquí i contemplo el mar blau marí.

Avui he arribat a les nou del matí i ja fa tres hores, una més del que és normal. Però avui tot és diferent, avui sí que veig una cosa estranya en aquest mar, una cosa que em crida l'atenció.

Quan ja ha marxat tothom i m'he quedat sola, me n'he adonat d'una cosa: he vist quelcom que brilla al fons i a la vegada a prop de la costa. Entro a l'aigua per veure si puc esbrinar que és aquell petit brill.

De sobte, veig que quan fico un peu a l'aigua es forma un camí de fusta molt llarg que no puc admirar fins on arriba.

Camino, camino fins que després de molt caminar puc veure a una persona.

De sobte, sense saber el perquè, començo a córrer cap a ell.

Cada vegada estic més a prop i sento una cosa que diu:

-No corris, tens tot el temps del món per arribar, ja que no podràs tornar mai -miro i és el noi qui em parla.

- Però que dius?, clar que puc tornar!

- A sí?, doncs diguem com!, perquè des que jo estic aquí mai he sabut.

-Però de què parles?

-Creus que ets la primera persona que arriba aquí? T'equivoques. Abans que

tu arribessis, ja estava jo aquí, i abans que jo, hi va haver moltes persones més.

Sense saber per què, vaig fer mitja volta i vaig començar a córrer. Després de córrer molt, i no veure la platja vaig adonar-me que aquell noi tenia raó. Quan em vaig girar ell seguia allí, davant meu, com si jo hagués mogut els peus però mai m'hagués mogut del lloc. Així que vaig decidir escoltar-lo.

-A veure, continua -vaig dir jo una mica avergonyida per l'espectacle que havia fet.

-D'acord, continuaré. Tothom que arriba aquí es queda atrapat, són persones les quals poden veure el mar d'una forma diferent de la resta. Igual que tu i jo. Per tots nosaltres el mar és una cosa més que aigua i podem veure més enllà d'ell. D'aquí poc jo me n'aniré, a una altra vida, a un lloc més enllà. Me n'aniré amb el mar igual que tots els que han passat per aquí. Només t'he de donar un pergamí, el qual ningú dels que han passat per aquí l'ha pogut desxifrar.

-I a on te'n vas? -vaig dir jo preocupada davant del fet que em podia quedar sola.

-Me'n vaig a la platja del mar Mediterrani.

-Què! I perquè jo no puc anar amb tu?

- No pots, perquè no me'n vaig a prendre el sol. Cada vegada que hi ha una persona aquí, i arriba una altra, la primera se'n va al mar Mediterrani, on un cop allà es converteix en sorra. Tota la sorra que veus en aquest mar, són persones que van quedar atrapades i mai van saber desxifrar el pergamí. Van haver d'esperar i esperar fins que algú altre arribés.

-Quan fa que estàs aquí?

-Es podria dir que 150 anys.

-Però llavors com és que et conserves tan bé?

-Això és com una mena de lloc on mai canvies la forma física, però, els anys van passant i per això quan som alliberats, ens convertim en sorra, i com apreciem tant el mar, comencem a formar part d'ell.

-I ara que faré jo quan te'n vagis?-vaig dir jo terroritzada.

-Tens dues opcions, o bé desxifres el pergamí, o esperes i esperes fins que vingui algú per reemplaçar-te - em va dir ell.

De sobte va desaparèixer i d'ell només va quedar el pergamí. Així que el vaig agafar, el vaig obrir i vaig llegir en veu alta el que ficava:

“TNEF LLOROS NUAQ NENEV, TNEF LLOROS NUAQ ES’N NAV, I, NUAQ ÀMED NINROT, LAUGI EUQ NAH TUGNIV ES N’NARINA”.

-No m’estranya que ningú ho hagi aconseguit! Però no pararé d’intentar-ho fins a sortir d’aquesta mena de lloc.

No entenia res, ni l’idioma ni quina mena de joc era aquest. Si el que pretenia la persona que es va inventar aquest lloc, volgués que deixéssim a les nostres famílies, amics, per morir aquí sols sense companyia... No ho penso admetre.

En aquell precís instant, em vaig adonar ... Quina família, quins amics, en aquell moment vaig entendre perquè aquella persona va inventar aquell lloc, i també perquè només les persones que apareixien allí, eren persones que amaven el mar.

Estem tan obsessionats amb el mar volent viatjar per conèixer més coses d’ell, que deixem enrere tot el que tenim, i al final, quan ens adonem, és quan ja ho hem perdut tot.

- He estat tant de temps observant el mar per tot el món que fa una setmana que he arribat a la meva terra natal, on estan els meus pares i no he sigut capaç d’anar-los a saludar -vaig dir amb llàgrimes als ulls.

-Ara sí que sortiré d’aquí, i no perquè estigui estressada sinó perquè a partir d’ara, em vull centrar més en la meva família i poder-los ensenyar tot allò que tant m’agrada i admiro, el mar.

Així que vaig tornar a llegir el pergamí de diferents maneres, girant-lo, buscant paraules clau ... Fins que per fi ho vaig veure, les paraules estaven girades, només feia falta llegir paraula per paraula del revés.

“Fent soroll quan venen fent soroll quan se’n van i quan demà tornin, igual que han vingut se n’aniran”.

Després d’estar molta estona pensant, vaig decidir parar una estona de pensar. Em vaig asseure a la vora de la fusta i em vaig treure els mitjons i vaig deixar que els meus peus es mullessin per aquella fina aigua que es movia d’un costat a un altre fen una mica de soroll.

-Ja ho tinc -vaig exclamar en veu alta. Les onades!, les onades és la resposta del primer enigma.

De sobte, se’m formula una idea al cap.

-Però, si ja sé la resposta, com l’escriuré perquè pugui sortir d’aquí?

Una altra vegada estava en el mateix punt des del qual havia començat. Sola, sense cap mena d'ajuda, només jo i el mar.

Desesperada, vaig tornar amb els meus pensaments, aquesta vegada no pensava en el que havia deixat enrere, sinó el motiu que jo estigués en aquest instant aquí. Vaig començar a recordar aquest estrany viatge, encara que crec que aquesta paraula no és la millor per definir-lo, sinó aquest diferent viatge que potser podria ser l'últim. Començo a recordar quan vaig arribar a Tarragona, tots els dies que vaig a la platja... I recordo aquest últim dia, el dia d'avui, recordo que em vaig quedar a la platja fins tard i que quan ja no quedava ningú, vaig veure una cosa que brillava.

-Clar, allí està la clau! Jo estic atrapada aquí per culpa d'aquella cosa. Vaig entrar aquí per allò, per esbrinar què era, i pot ser que no sigui la clau per escapar, però no me n'aniré d'aquí, tampoc crec que ho faci, sense saber que és i era allò.

Em vaig introduir a l'aigua suaument, primer els peus, després una mica més fins a arribar al cap. Començo a buscar el brill i després de cinc minuts el trobo, allí és. Començo a nedar cap a ell, amb totes les meves forces, nedo tan de pressa que en un tancar i obrir d'ulls, el veig allí, davant meu, com si m'hagués estat esperant des de fa dies.

Així que em capbussejo fins a arribar a tocar-lo, per sorpresa meva, em vaig trobar una caragola allargada, que quan estava dins del mar brillava. A la seva punta, es podia veure un desgast, com si l'haguessin fet servir per alguna cosa.

L'agafo i torno a nedar cap a la passarel·la de fusta. Arribo, pujo i em dirigeixo a agafar el pergamí i trec la caragola de la meva butxaca.

Miro tant la caragola com el pergamí. Penso què puc fer amb cada un d'ells.

De sobte, veig a un pop que ve molt despresa, com si tingués la sensació que l'està perseguint alguna cosa. En aquell moment em va vindre la millor idea de totes al cap.

-Espantaré el pop, llavors desprendrà tinta, mullaré la punta de la caragola i la utilitzaré per escriure al pergamí -vaig dir alleujada de què se m'hagués acudit una idea.

Així o vaig fer, quan el pop estava girat, el vaig tocar i va començar a deixar anar tinta per tot arreu. Vaig aprofitar, vaig agafar la caragola, la vaig mullar a la tinta i màgicament es va quedar gravada a la caragola. I vaig començar a escriure: ***Onades***.

Després de set segons, va aparèixer un altre paràgraf on es podia entendre el que ficava.

-Has aconseguit sortir, ara tens el camí lliure, pots tornar a la platja, ja que no t'has rendit i has pensat amb el cap. Pots anar-te'n però mai seràs conscient de si hi ha algú atrapat aquí, o també tens una altra opció, quedar-te i esbrinar l'última pista i tancar aquest "amagatall" per sempre.-vaig dir amb una veu ferma.

Vaig començar a córrer sense parar i quan vaig girar un moment el cap per adonar-me que era lliure i que no estava somiant, em vaig adonar de tot el que havia passat jo per poder sortir.

-No puc deixar aquest lloc així.-vaig dir una mica insegura del que anava fer.

Em vaig girar, no vaig córrer, no! Sabia que arribaria. Em vaig asseure a la vora de la passarel·la, de tal manera que els peus es refreden en tocar suaument l'aigua i vaig agafar el pergamí.

Allí vaig trobar un altre codi amb una altra llengua totalment diferent.

17/21/5//5/19//21/22/1//3/15/19/1//4/9/6/5/18/5/14/20//1//12/1//17/21/5//20/15/20/19//20/5/13/5/13/,/17/21/5//17/21/1/14//13/5/19//7/18/1/14//5/19//6/1//13/5/14/25/19//12/1//22/5/9/5/13

Aquesta vegada sí que no entenia res, era un codi diferent dels altres.

-De veritat hauré fet bé en arriscar-me i tornar aquí?-vaig dir trista pensat que ja sí que mai podria tornar.

Vaig començar a pensar, semblava que era l'única cosa que s'havia de fer. Així vaig estar mitja hora pensant en tot, en el pergamí, en la resposta a la primera pregunta, aquest codi quasi indesxifrable.

Vaig recordar el llibre que havia llegit fa poc: es titulava "Grans enigmes". Vaig agafar la caragola i vaig escriure l'abecedari i a sota, el nombre que a cada lletra li corresponia. Per exemple la **A** era el nombre **1**, etc.

Així que a poc a poc vaig desxifrar l'enigma i ficava:

-Què és una cosa diferent de la que tots temem i que com més gran es fa, menys la veiem?

Quan vaig escriure aquella frase al pergamí, a la vora del paper va sortir un petit paràgraf escrit, que deia:

-Ja has aconseguit el que volies, ja ningú més podrà entrar, però si tu no pots desxifrar l'enigma abans que surti el sol, tu et quedaràs atrapada amb la resposta

de l'enigma, i a mesura que vagi passant el temps, la veuràs menys.

Vaig recordar el que havia llegit a la resposta, "se n'anirà amb tu". A poc a poc anava fent-se més fosc. La foscor s'estava apoderant de tot. I allí vaig entendre a què es referia, la resposta estava davant meu. Vaig agafar el pergamí amb ànsies i vaig escriure la resposta: ***La foscor***

I en aquell moment, vaig tornar a veure el mar! No m'ho vaig pensar ni un segon i vaig sortir corrent, aquesta vegada sense mirar enrere. Quan vaig trepitjar la sorra, vaig sentir felicitat, alegria. Però també vaig recordar que estava trepitjant persones que no havien tingut la mateixa sort que jo de ser alliberats. Que ningú no se'n recordava d'ells, que ningú sabia que havien mort, només jo.

Vaig decidir que aquesta història podia quedar gravada en un llibre. Sé que ningú creuria les meves pàgines però, jo i aquestes persones, sabrem que són veritat, i tothom quan trepitgés la sorra pensaria en ells, i els acaronarien encara que mai els haguessin conegut.

Però, també vaig recordar que jo era lliure i també de quin havia estat el motiu de tota aquesta història. Vaig agafar el mòbil i vaig trucar els meus pares perquè vinguessin a la platja a sopar.

Després d'una hora, van arribar i, per primera vegada, vaig gaudir de tenir les dues coses que més estimava en aquest món. El mar i la meva família juntes.

Itziar Corral Setien
1r ESO
Col·legi Lestonnac - l'Ensenyança
Tarragona

SEGON PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

EM SALVAREU?

Us miro, us veig... Em mireu, però no em veieu... Soc present, soc aquí però m'ignoreu...

T'he vist néixer. A tu, si, tu! I als teus pares, avis i besavis. Des que el primer egipci va observar la meva grandesa, la meva força comparada amb el seu riu sagrat, passant pels grecs amb els seus espectaculars trirrems, el romans amb els quinquerrems, la pentera Cartaginesa, les galeres comercials del l'edat mitjana... M'heu posat noms diversos: Anuket els egipcis, Yam els fenicis, Posidó els grecs, Neptú els romans... Tot i que no em veieu jo sí... Us he vist mirat i observat i havia arribat a la conclusió que éreu una espècie molt intel·ligent. Heu après tantes coses i n'heu descobert tantes altres... Mireu més enllà del que pugueu, però el que teniu davant no ho veieu. Sou tan estúpids que no us fixeu en mi, o m'ignoreu per la raó que sigui, la qüestió és que em moro i vosaltres no feu res...

Estic malalt! Però el que em fa més mal és que els culpables sou vosaltres... Sí, tu, el que llegeixes... Jo, que sempre us he cuidat, protegit i ara que no em necessiteu... M'apunyaleu per l'espatlla... Heu introduït aquesta maleïda espècie als meus dominis. Una espècie artificial, transparent i fastigosa que em fa mal. Una espècie inerta que flota i mata. I el que és més graciós és que està format d'allò que jo cuido... El millor fluid negre de la història i més ric en matèria orgànica es transforma en aquesta arma. Tot va començar llençant una petita llauna, un bossa, un bidó... Al principi em podia defensar, gràcies al bacteri més poderós del mar el Lysinibacillus sphaericus. és un bacteri que pot acumular a la seva pell metalls pesats i hidrocarburs, com el petroli, i, reduint la molècula del petroli, la pot destruir. Aquest mètode funcionava si hi havien fuites petites a algun petrolier, però ells no poden destruir el plàstic... Però subsistíem. Fins ara, Cada any tinc 8 milions de tones més d'aquesta espècie, però jo no soc l'únic que pateixo , comparteixo l'agonia amb les 17.000 espècies que conviuen amb mi. S'ofeguen, s'intoxiquen, es fereixen i moren per culpa d'aquella espècie que tarda 100.000 anys en degradar-se. L'he intentat protegir i defensar, però el que només he aconseguit és cansar-me. Ja no tinc forces per i cridar i demanar ajuda. Només em puc limitar a esperar l' inevitable: morir. Morir havent de suportar aquella maleïda espècie. Morir sol i sense que ningú se n'adoni. Morir

havent de suportar el **PLÀSTIC**.

Us miro i us veig... Em mireu, però no em veieu... Ni a mi, ni la meva agonia. ¿O pot ser sí?

Va ser un segon, un instant, ningú se'n va adonar, però per estúpid que sembli vaig sentir que algú em mirava i em va veure. Pensava que em tornava boig, però es va repetir. Allà, a la llunyania, una persona em mirava! No sé si el destí o la fortuna havia decidit que aquell no era el meu moment. O potser havien decidit allargar el meu patiment Però la qüestió és que estava allí, em mirava estranyada i espantada. Pensava que els seus ulls petits i blaus van coincidir amb els meus de miracle, però no era així. Va aixecar el seu bracet i em va saludar. A la seva maneta, hi havia un integrant d'aquella maleïda espècie i a l'altra una bossa. Va moure la seva mà d'esquerra a dreta i la seva boca va formar un somriure, que m' anava destinat i només per a mi. Era una humana petita, devia tenir uns 10 anys. Era preciosa: un cap rodonet amb dues cuetes i uns ulls blaus com jo, baixeta i primeta. Però tot i ser tan petita i fràgil ... m'havia mirat!

Un "hola" va sortir d'entre els seus llavis. Jo amb les poques forces que tenia també la vaig saludar mentre em treia un got de plàstic de sobre el cap. Va ser un moment màgic! Però va ser un sol minut, ja que un home, el qual portava una bossa igual que la seva, va dir-li que havien de marxar. El millor minut de la meva vida, seixanta segons que em va donar força i que em va ajudar per ressuscitar.

Aquella nit no me'n vaig anar a casa a dormir, em vaig quedar en aquella platja perquè estava molt cansat.. Els "muntanyans" l' anomenaven. Torredembarra. Una brisa tènue i amb l'onatge suau vaig aconseguir adormir.me allí mateix.

Un dèbil vent de gregal em va fer obrir el ulls. Un petit Parablennius Pilicornis, o com els humans li deien col·loquialment, una "barriguda" em mirava amb respecte. Prop d'allà un petit banc de sardines feien voltes. L'aigua fresca em va animar i em vaig incorporar. Un llenguado, va sortir espantat del terra en veure que em començava a moure Em trobava una mica millor. Havia passat una bona nit. Havia descansat i no sabia si allò viscut havia estat un somni o real. Em vaig adonar que estava a Torredembarra. Allà a la llunyania es divisava la línia de costa. Es podien distingir els banyistes, grans i petits gaudint del meu món, la meva casa. Vaig examinar la platja, però no vaig veure la petitona. Vaig pensar que arribaria més tard. Vaig esperar una hora, dues, un dia, dos, tres... Durant l'espero no em vaig avorrir: em vaig dedicar a netejar la platja, repoblar espècies i algues i alliçonant els que feien mal a les meves aigües. Si llençaven escombraries enviava gavines que els picotegessin, si intentaven pescar els meus peixets, enviava meduses i si algú anava a caçar furtivament m'encarregava

personalment. Li agafava l'arpó sense que s'adonés i el lligava amb una corda al tap de la bombona d'oxigen que portava. Així quan llençava l'arma s'obre la bombona i sortia tot l'oxigen. Els pobres havien de sortir i abandonar l'arpó si no volien ofegar-se.

Una setmana, dues, i no tornava. Tres, quatre, un mes... Res… Però tinc paciència... He esperat 6000 anys que algú em mirés, em veiés. Així que podia esperar uns mesos, tot i que la situació era cada cop més complicada, el plàstic abundava per tot arreu i no es podia perdre temps.

Era dilluns 19 d'agost, era el primer dia del curset de vela que es realitzava al centre marítim de Torredembarra. Tenia ganes de veure als nous alumnes que navegaven per les meves aigües. Era un dia sense gaire vent, però amb un sol radiant. Estava malalt, però feliç... Els vaig veure muntant els optimis, làser picos, patins catalans... I després d'unes petites explicacions, van sortir 3 llanxes motores i seguidament van salpar els optimis. Van sortir un, dos, tres, quatre... Tots semblaven molt feliços menys una petitona que no sabia navegar i ploriquejava. Em vaig apropar una mica i em vaig adonar que m'era familiar... Era ella! Però estava espantada i avergonyida. Dos nois des d'un altre optimis reien perquè no sabia navegar i, li cridaven que estava "cagada", mentre escatainaven i movien els braços com si fossin gallines. Això no ho podia permetre! Em vaig amagar sota l'optimis i generant unes fortes onades vaig tombar als dos ocupants. Pensava que s'espantarien però no ho vaig aconseguir. Llavors vaig trucar las meves justicieres del mar: les meduses. Van deixar de riure en veure-les apropant-se. Es van posar a plorar. A la meva amiga se li va escapar un somriure però sense pensar-s'ho va virar d'una manera una mica rudimentària i va anar a treure'ls de l'aigua. Tenia bon cor. Els va ajudar. Ja no plorava. Però no em mirava. Potser no s'havia fixat.

Portaven mitja hora navegant quan el vent va aturar i la vaig veure una mica avorrida. El millor antídot contra el tedi és una mica d'adrenalina. Em vaig posar sota de l'embarcació i... a estirar de l'orsa! Tres, quatre nusos. Cinc, sis, set. Començàvem a córrer! Els monitors miraven atònits. Vuit, nou... Escoltava el: "¡Yujuuu!" de la meva "amiga". La primera que he tingut i l'única que m'ha vist. Deu, onze, dotze nusos. Una llanxa motora ens començava a perseguir. Vaig pensar que ja era hora de parar quan ja érem quasi a l'altura del port. Vaig frenar i vaig virar suaument des de sota de l'optimis. Llavors vaig sortir i me la vaig mirar i em va veure! De seguida em va reconèixer.

– Hola! –va dir amb un fil de veu. – Moltes gràcies pel passeig!

– Sabies que era jo? – vaig dir-li

– És clar! T'he vist com llençaves a l'aigua als pesats de cinquè. L'Arnau i el Dídac. I després com cridaves a les meduses. No ets invisible ho saps?

– Si tu sabessis... — un llarg silenci va gelar l'ambient tot i que era agost.

– I com pots viure aquí sota? No t'ofegues?

– Aquest és el meu món. Ja m'he acostumat a respirar i viure aquí sota – vaig contestar

– I per cert, com et dius? I quants anys tens? –va preguntar-me ella

– Em dic Mediterrani. , i tinc aproximadament 6000 anys.

– Però llavors ets més vell que Matusalem! – va contestar.

El monitor ens va interrompre, un altre cop. Li va preguntar com havia arribat fins allí. La noieta va respondre que no ho sabia, i em va picar l'ullet. Estava a punt de remolcar-la quan la misteriosa força, és a dir jo, va estirar d'ella fins a platja. El monitor es va quedar amb tres pams de nas. Vam arribar a platja i la noia va baixar de l'embarcació i es va acomiadar amb un adéu. Estava feliç. Tot i que encara no havia aconseguit descobrir el seu nom i perquè duia un tros de plàstic.

El dia següent també la vaig esperar neguitós una hora abans de començar les classes. Va arribar tard, però em va veure de seguida. Va sortir en llanxa perquè no quedaven Optimis lliures. No vaig poder parlar amb ella perquè anava amb una monitora i un company, encara que m'anava picava l'ullet ! Finalment, al cap d'un quart d'hora va aconseguir anar en un Optimis sola.

– Ja era hora!" — va dir ella.

Vam estar les dues hores de curset que restaven parlant i em va explicar coses molt interesants. Parlava pels colzes! Tot i que va respondre a les meves dues preguntes. El seu nom: Júlia. ¿I què hi feia amb plàstic i una bossa a les mans el primer dia que la vaig veure i per què no havia assistit el dia anterior? Em va comentar que participava en el "Trash challenge", un repte viral del moment que consisteix a netejar les platges i parcs de diferents localitats que estiguin plens d'escombraries i plàstics. Una molt bona iniciativa amb el lema: "Suma't al canvi".

El dia següent el sol va intentar sortir, però uns nuvolots negres el tapaven. Tot i així els monitors van decidir sortir. Feia una mica de fred, però el vent era suau. La Júlia va portar amb una amiga un Làser Pico. No vam poder parlar gaire. Així que les vaig deixar tranquil·les. Vaig passar per sota de diversos

Làsers Picos fins arribar a la llanxa. Hi havia un monitor untant-se amb crema solar, i en veure que no li'n quedava, va llençar l'envàs a l'aigua i em colpejar el cap. Jo no vaig poder suportar-ho! Això ja passava de rosca! Em vaig enfadar moltíssim. Vaig cridar i maleir a tots i cada un d'aquests humans. El mar es va agitar i va començar a tronar i a bufar ben fort. Però em vaig adonar que era el meu disgust que va produir el canvi de temps sobtat. Se sentien plors i crits , però jo només pensava en aquell plàstic llençat!. De cop vaig sentir una veu familiar. Era el crit d'algú que demanava ajuda: la JÚLIA! Vaig nedar desesperat i no la trobava enlloc. Només vaig trobar una armilla salvavides flotant entre unes onades fortes. Els monitors van començar a treure les embarcacions de l'aigua. Però la Júlia no hi era entre ells. Llavors no gaire lluny d'allà vaig veure una petita taca que sang que va anar creixent sota l'aigua. Començava a ploure, vaig aproximar-me amb rapidesa i un tauró toro va sortir d' entre aquell mar de sang i just al mig d'aquella taca vermella hi havia la Júlia. Havia caigut a l'aigua, havia perdut l'armilla i el peix li havia mossegat la cama. Havia estat culpa meva. La meva ira no només va portar mal temps, sinó, també aquell perillós tauró.

– Júlia! Júlia! — vaig cridar però no contestava – la vaig agafar dels braços i vaig començar a portar-la a costa però era massa tard. Havia perdut molta sang.

– Júlia! Jo et puc salvar… Però, m´has de jurar una cosa. Has de vèncer el plàstic! M'ho jures?

– El què? - va dir entre aquella gran tempesta i rodejada d'un mar de sang

– Respon sí o no! – vaig cridar i ella sense forces va fer que sí amb el cap

– Doncs jo — vaig dir solemnement — el mar Mediterrani, una taca blava en mig del mon, un escombriaire, et cedeixo a tu, el meu poder, el meu regne, tot i tenir una vida invisible, trista i inexistent, però que et salvarà la vida, tal i com tu me l'intentaves salvar a mi. Jo quasi et mato, però per culpa de la meva irritació, ara em toca salvar-te a canvi de la meva existència. Només amb la condició d' eliminar aquesta espècie. Si estàs disposada a això, viuràs per sempre – vaig dir amb llàgrimes als ulls.

Un banc d'uns peixos que mai havia vist de colors brillants i màgics van començar a fer tombs al nostre voltant. Va obrir els ulls i em va mirar.

– T'estimo – va dir.

– Jo també – vaig respondre mentre l'abraçava i s'esvaïa entre els meus braços transformant-se en escuma de mar. La cama se'm va curar, però em vaig transformar en el que ell era: **AIGUA**.

Us miro, us veig... Em mireu, però no em veieu. Però m'és igual. Vaig fer un jurament a la persona que em va salvar la vida. Estic malalt per culpa del plàstic. Però gràcies al meu amic, segueixo aquí. Em dic Mare Nostrum, per alguns, Mediterrani, per altres, semblo un escombriaire però en realitat em dic Júlia, soc humana i ara compliré el meu jurament. Destruiré aquesta invasió i salvaré el meu amic, el mar! El protegiré d'aquesta nova espècie, el plàstic. Voleu saber com? Mireu-me!!! Em salvareu?

Roger García Doncel
2n ESO
Institut Ramon de la Torre
Torredembarra

© QVM

PRIMER PREMI DEL SEGON CICLE D'ESO

SOMNIS DE PEDRA I SAL

El repic metàl·lic dels malls damunt la roca dura omplia l'aire. I cada cert temps retronava la fonda explosió d'una barrinada. El so dels peus nus, anant i venint per la graveta, quedava esmorteït per la magnitud de la feina que es duia a terme. Tots aquests sorolls feixucs i constants només es veien interromputs, de tant en tant, pel crit d'atenció d'un dels dos capatassos que vigilaven des de dalt del turó.

L'esgotament era una màscara que cobria el rostre de tots els presents en la construcció de l'escullera. Alguns, els més forts, només aconseguien dissimular-la un cop acabada la llarga jornada. Llavors, tota aquesta cacofonia insuportable cessava per deixar pas a la dolça simfonia del mar. A Tarragona, gairebé sempre, les aigües romanien calmades i emetien una remor llunyana i tranquil·litzadora, disposades a consolar tot aquell qui es prenia la molèstia d'escoltar-les. *Ah, com li agradava llavors, camí de retorn al quarter, el so de la mar i l'olor de primavera!*

En aquell precís instant, una detonació estrepitosa em va arrencar violentament dels meus pensaments i em va arrossegar cap a la realitat. A mesura que dirigia la meva mirada cap al lloc d'origen del terrabastall, els meus ulls s'obrien cada cop més, incrèduls del que captaven. Un home rabassut i musculós rodolava pedrera avall. Era el Camilo, un dels pocs jornalers lliures, l'encarregat de posar l'enceb i d'ataconar les barrinades. I ara jeia a terra, ple de pols i ensangonat, inert. Com era comprensible, tota feina es va aturar de cop i el silenci ho va inundar tot per un instant.

- *Aquí no hi ha res a veure, torneu tots a la vostra feina, entesos?* - El capatàs va intentar dissoldre la vintena de treballadors que havien gosat amuntegar-se al voltant del Camilo.

- *Al senyor Smith no li agradarà gens la notícia, no senyor* -mentre renegava, el Manuel es va aixafar un poll que li corria per la pitrera. - *Quants en van aquesta setmana? Dos, potser tres? I ja ni et parlo dels ferits, no senyor...*

- *Manuel, crec que val més que tornem a la feina o els pròxims d'acabar així serem nosaltres. El capatàs se n'encarregarà* -vaig afanyar-lo jo. Vam tornar a la feina balandrejant, ens havíem acostumat a arrossegar els peus perquè cada petita passa era una estrebada de grillons.

- Aquest capatàs dels nassos es creu massa superior, des que els han vestit amb aquest uniforme elegant, ple de botons, amb l'espasa lluent penjada del cinturó... És malcarat i orgullós i provocarà una desgràcia. I, a més, et diré un secret: siguis capatàs, un treballador lliure o bé un presoner, a la construcció del port de Tarragona tothom pot patir accidents per igual... I acabar de mala manera per igual, sí senyor! -va dictaminar en Manuel.

En Manuel havia estat el meu company de galiot des que ens van traslladar de la presó de Cartagena cap aquí. Durant el viatge ens van encadenar tots dos al costat del primer vogador de la manilla interior. El Manuel no callava mai, sempre ens explicava la història sobre la seva arribada a la presó murciana i, cada vegada que ho feia, la seva "aventura" era diferent. Un dia ens explicava que havia intentat robar un banc i que l'havien enxampat, un altre dia ens explicava que havia mort el desgraciat que li havia estafat una fortuna, o bé que havia comès la ximpleria de parlar malament de no-sé-quin governador, un tal Ceballos, potser. Amb totes les anècdotes que s'inventava, algunes exageradament fantasioses i que tot i així ell assegurava verídiques, no sabria dir si hi tocava del tot. Em penso que mai no arribaria a saber la veritat. L'únic que m'importava, però, era que, a cada paraula, a cada història i a cada rialla que compartíem, la nostra amistat es feia més i més forta.

Amb tot això va arribar el vespre, l'anhelat moment d'acabar la jornada. De seguida que vaig sentir la campana vaig anar a fer cua per agafar la meva ració de sopa. Amb una mica de sort hi hauria algun trosset de carn seca, o algun pèsol. No en tenia mai prou per mitigar la gana acumulada al llarg de les hores. Mentre el crostó de pa negre s'estovava en aquell brou aigualit de patata i ordi, sentia els meus companys comentar el dia, i aquell havia estat ple d'esdeveniments, de manera que la xerrera s'anava allargant. El descontent era general, i es podia veure en la manera de maleir mil vegades des del capatàs fins la mort mateixa que s'havia endut el pobre Camilo. Uns escopien a terra indignats i d'altres es posaven les mans a la cara, com si fregant-se-la prou fort poguessin oblidar el que havia passat. Alguns deien que un nou enginyer era ara el que manava, un tal Juan Smith, i que les coses millorarien. Però uns altres no s'ho creien i es queixaven del poc menjar i dels parracs que havien de vestir. Allò no podia acabar bé de cap de les maneres. Vaig tenir tot el temps del món per rumiar sobre l'assumpte durant la nit, tancat a la meva cel·la fosca i humida.

L'endemà, quan vam sortir, el sol treia el nas tímidament per l'horitzó. El dia i la nit lliuraven una batalla pel domini del cel i creaven un front de combat bicolor, un bon espectacle a la vista de tothom qui aixecava prou el cap. Com calia esperar, la foscor va perdre i es va retirar lentament per deixar lloc al vencedor. Havia perdut una batalla però no la guerra. Ho tornaria a intentar

arribat el vespre i llavors guanyaria, tancant un cicle etern. A mi, però, em tocava tornar a la meva pròpia lluita: sobreviure un dia més en aquell infern. Per sort, comptava amb el millor aliat possible, en Manuel. Si bé, com havia dit abans, tenia el cap ple de pardals, no hi havia persona capaç d'igualar la seva llengua mordaç i certera: coneixia els punts febles dels que treballàvem a la construcció, també dels capatassos, i sabia com atacar de manera que amb una sola estocada ens enfonsava del tot.

La jornada començava de nou i sabia que seria dura. A mesura que les hores feien enfilar el sol, la calor em rostia la pell i em dificultava el transport dels grans blocs de pedra. Amb el braç nu m'eixugava la suor que em regalimava pel front, pel nas i per la boca; i, llavors, tot tenia gust de sal.

- Aguanta, que tu pots! Si no suportes aquesta miqueta de calor, prepara't. Tot just som a 5 de juny i la cosa anirà a pitjor durant l'agost -em deia el Manuel.

I vinga treballar i treballar sense descans. Ja sabia jo que la construcció del port de Tarragona no seria fàcil; però, tot i així, em sentia partícep d'una cosa gran. Fins i tot en alguns moments m'imaginava com a jornaler lliure enmig d'aquella obra colossal, i llavors m'oblidava de la meva condició de condemnat fins que la realitat em tornava a obrir els ulls d'una bufetada. No en sortiria mai; i, tot i així, no el veuria acabat. Aquell projecte immens no es podia acabar amb els anys d'una sola vida.

D'altres moments pensava que potser un "desafortunat" incident podria lesionar-me i així... No, ni pensar-hi! Tenia un bon motiu per aguantar: la meva família. Com, sinó, podria tornar amb tots els meus més aviat del que dictava la condemna? I la paga, una misèria, però dels vuit quartos de ral que em donaven encara els podia enviar alguna cosa, almenys per ajudar la meva dona i els meus dos fills a no morir-se de gana mentre jo estava tancat. Oh, i ara diuen que amb el nou brigadier, el sr. Smith, ens pagaran un ral sencer!

De debò em va valdre la pena robar una mica de menjar per als nens? Només volia que no patissin tant, i ara deuen estar passant-s'ho pitjor. I jo m'estic aquí, jugant-me la salut i possiblement la vida. Volia cridar, llençar cops de puny i sobretot alliberar-me de tota aquella tensió inaguantable. En canvi, tan sols podia deixar anar alenades plenes d'impotència.

I, arribada l'hora de dinar, els cossos de tots nosaltres manifestaven tot allò que les paraules no gosaven dir: indignació. Sopa freda i insípida per enèsima vegada. Els estómacs enfadats i les paraules d'aquell amic meu, contestatari i llenguallarg, van ser tot el que feia falta per encendre la metxa que ho faria esclatar tot:

- … i a més ha mort un altre treballador, i vosaltres no penseu dir res? Doncs jo no penso aguantar ni un minut més així, no senyor. Quan sigui l'hora no em veureu tornar al meu lloc, no senyor! -va acabar en Manuel.

Els capatassos el van intentar aturar; però per sort o per desgràcia ja era massa tard. Tots els que havien sentit aquell discurs s'hi van unir en una onada que es va expandir ràpidament pel centenar d'obrers de tota la construcció. De manera totalment improvisada, els presos van començar a picar - a tall de protesta- amb els bols on se servia el menjar. I, enmig de tot el caos, van començar les desitjades reclamacions que encara ningú no s'havia atrevit a fer, fins aquell moment. Seguretat, tenir cura dels malalts, un lloc digne on dormir, més menjar, roba per cobrir-se... cadascú hi deia la seva.

-Ei, aquí, Antonio, escolta'm –em va cridar l'atenció en Manuel. La meva cara d'incredulitat hauria fet riure en una altra situació més despreocupada- *No et pensis que les meves paraules han estat improvisades, no senyor. Fa temps que ho planejo amb alguns dels treballadors lliures de per aquí; tan sols esperàvem a ser al lloc adequat i en el moment adequat. Van ser ells els que van prendre les claus dels grillons. Pel que es veu tampoc no els agrada gaire treballar com els presos de Cartagena… Unes quantes paraules convincents i…* –em va ensenyar el manyoc de claus amb un somriure triomfal, com si li hagués tocat una rifa.

Llavors, en girar el cap, vaig veure entre la polseguera com avançava un petit batalló d'uniformes impecables, amb els sabres lluents desembeinats. Ben aviat els estrenarien. Ens van amenaçar, i com a única resposta van rebre una allau de presoners que els queia a sobre. Alguns van tenir la brillant idea d'utilitzar les pedres que anàvem trobant per terra, i així tenir algun estri amb el qual lluitar. Aquelles serien les nostres armes i projectils. Cada segon enmig de la batalla se'm feia etern, i l'adrenalina del moment era l'únic que em movia; el meu cervell no processava la situació i era incapaç d'ajudar-me. S'havia aixecat una polseguera espessa que impedia veure-hi nítidament, i hi havia alguns cossos estirats per terra, ferits greus, i morts i tot. El Manuel no es veia enlloc.

Finalment, uns quants trets van aturar aquella bogeria. No sabria dir quanta estona havíem lluitat. Minuts, potser només mitja hora que se'm va fer eterna? L'únic que podia dir amb certesa era que lamentaríem haver començat aquella revolta. Inconscients! Érem una colla d'inconscients que no pensàvem més enllà del present. Això sí, per fi ens havien escoltat. Fer cas omís de les nostres condicions indignes, i anar-se passant la pilota per veure qui havia de pagar la nostra manutenció o la nostra roba, els havia costat car. Provocar un enrenou, protestar, fer-nos escoltar... tot això hauria de servir més endavant perquè el nou brigadier de l'armada, el nou director del port, comencés a arreglar la situació.

Però jo ja no ho veuria. L'últim que recordo és el comandant del nou escamot ben proveït d'armes que, des de dalt del turó, manava d'aturar-nos disparant uns trets a l'aire. Enmig del desconcert de la revolta, no tothom es va aturar:

-Tu... m'he assabentat de qui és un dels responsables d'aquest aldarull: el Manuel Núñez. M'han dit que sou molt bons amics... Tu, Antonio Manzano, pagaràs per aquest enrenou. M'és igual si ha estat idea teva o no. Vull que quedi clar que el que comença un ho pagueu tots– el capatàs va acompanyar les seves paraules amb el sabre, que em punxava al coll amb la pressió exacta per fer-me sortir un rajolí de sang, no més.

Unes hores enrere de ben segur que no ho hauria fet. Somniador com soc i acostumat a creure, hauria acotat el cap; però aquella escaramussa m'havia fet canviar de parer. I doncs, vaig dedicar un somriure burleta al capatàs, al Manuel –que s'havia esfumat- i a les casualitats que omplen la vida... alhora que el sabre que abans m'apuntava em travessava el cos.

Mireia Folch Jiménez
4t ESO
Institut Torredembarra
Torredembarra

SEGON PREMI DEL SEGON CICLE D'ESO

"DEIXAR-HO TOT PER TENIR-HO TOT"

"Deixar-ho tot per tenir-ho tot" Amb aquest lema personal inicio la història d'una vida d'aquelles sense importància per a cada minúscula persona que és naturalment incapaç d'empatitzar amb un dolor i sofriment llunyà i totalment extern al seu "*món*".

He nascut a Alepo, una de les ciutats més conflictives de Síria situada al nord del país. Després d'una vida senzilla amb els meus pares i la meva petita germana, vaig conèixer la meva actual dona amb qui comparteixo la meva vida. Vestida amb un simple vestit negre llarg i sense lluir maquillatge innecessari em vaig enamorar bojament, la mirada dels seus ulls clars i una pinzellada de la seva veu amb un aparentment insignificant "bon dia" van ser suficients per a què els meus batecs fossin més constants. Poc a poc i després de moltes converses plenes de vida, enmig de la tristesa que envolta els nostres carrers, el nostre amor va ser una realitat indiscutible. Vaig estar 4 anys vivint amb ella i el nostre fill de 2 anys, ells m'han omplert la vida de goig i sentit.

Per desgràcia, no vam tenir la millor fortuna per haver nascut en una terra tan problemàtica com aquesta. Aquí, l'aigua va arribar a ser insuficient per abastir-nos a tots ja fa uns anys i, com sempre, no n'érem els culpables. L'estat islàmic havia tallat les vies de subministrament de l'aigua. Quan la base de la vida desapareix, els conflictes augmenten i la meva ciutat no en va ser una excepció.

El 15 de març del 2011 es va produir el primer bombardeig a un barri de la ciutat anomenat Al Kalasa. Els plors, la sang i la runa eren els protagonistes de la tragèdia. Aquesta ciutat es va trencar en tots els sentits de la paraula, i el dolor posterior ha estat irreversible.

Només vaig tenir una opció. L'opció de quedar-se significava la mort, per tant, havíem de marxar. Una decisió sempre és difícil quan no saps quina és la millor de les opcions, però pot ser molt més difícil si les dues opcions et poden conduir fàcilment cap a la mort. Haver de dialogar i decidir quin "antidestí"

escollíem va ser del més dur que he fet mai, arriscar la vida del meu fill i la meva dona era dolorós però alhora necessari, ens jugàvem la mort per salvar-nos d'aquesta mateixa.

Vam emprendre el viatge amb la decisió ja presa, inseguretat a una mà i a l'altra, esperança. Malgrat això, es tractava de deixar enrere el meu país, el lloc on havia nascut i on m'havia convertit en tot el que sóc ara, on tenia pensat construir el meu futur i on tenia els meus costums i la meva cultura. Havia de deixar enrere els meus amics, amb els quals havia compartit la meva infància i les meves pors i amb els quals guardo els millors records. També havia de deixar enrere els meus pares i la meva família, les persones més necessàries en el meu dia a dia, que m'havien proporcionat una vida única i que m'havien donat suport en totes les meves decisions. Tot això només amb un únic objectiu, la vida, la llibertat.

Ens vam dirigir al port de Lattakia, a la costa de Síria, allà començaria el trajecte més dur per a nosaltres i per als altres Sirians que agafaven el bot amb nosaltres. Generalment hi havia infants i dones, només dos homes més estaven preparats per pujar a la barca. Bé, més que una barca, era un bot salvavides, ja que era inflable. Aquest disposava d'uns 10 metres d'allargada i 3 d'amplada i suposadament havia estat dissenyat per salvar les vides de les persones en cas de problemes al mar. Abans de pujar-hi, ens van donar unes armilles salvavides a cadascú de nosaltres. Seguidament hi vam pujar, ja no hi havia marxa enrere. L'embarcació s'anava separant de la costa s poc a poc, ens allunyàvem de la terra ferma per intentar apropar-nos i perseguir sense èxit l'horitzó.

Uns dos mesos he passat aquí, al bot. Vaig conèixer l'Ahmad i el seu fill Mazen els quals havien abandonat el país per diferents raons a les meves i a les de la meva família. La seva història era horrible i em va omplir de por, un calfred va recórrer el meu cos sencer. L'Ahmad ja havia sortit de Síria anteriorment per començar una vida nova a Espanya però no ho va arribar a aconseguir. Per a un intent de començar una nova vida, va haver de creuar el mar i va intentar saltar la tanca de Melilla en més d'una ocasió, totes elles fallides i marcades al seu cos, tot ple de cicatrius. Molt abans, per arribar al port de Síria també va haver de caminar un desert durant més d'un mes, després d'haver estat torturat per grups racistes. Aquesta vegada es disposava a intentar-ho un altre cop, però ara, acompanyat del seu fill. Les llàgrimes vessaven per la seva cara mentre m'ho explicava, estava aterrit, s'arriscava a perdre el seu fill però per ell valia la pena, *"la valentia pot salvar vides"* va afirmar. Aquestes paraules se m'han quedat clavades a la memòria, per la qual cosa, les he intentat aplicar durant la resta de dies de trajecte, i, fins i tot, al llarg de la meva vida.

Una setmana després ja feia un mes que érem allà, que ens van aclarir el destí del viatge, ens dirigíem a Espanya, concretament a la Costa Daurada. Feia molts dies que estàvem envoltats del Mar Mediterrani i amb un metre quadrat per persona, on havíem de dormir, menjar i fer les nostres necessitats. Algun dels passatgers van començar a perdre el cap a causa de la immensitat del mar i al fet de no tenir més marge de moviment, els dos primers a delirar van ser una mare i la seva filla, que sense pensar-s'ho dos cops, de sobte es van llançar a l'aigua. El pànic per part de tots era visible però la supervivència ens controlava. Tot i ser cruel, dues persones menys significava una mica més d'espai, aigua i sobretot més menjar, que cada cop en quedava menys i en necessitàvem per suportar el fred i les condicions en què ens trobàvem.

Avui ja fa 50 dies que som aquí, un nadó va morir a causa de les baixes temperatures, i més d'una persona s'ha llençat a l'aigua sense forces per continuar, una d'elles el Mazen, el fill del meu amic Ahmad, està destrossat i trencat. L'Ahmad va utilitzar mentalment la seva mítica frase "la valentia pot salvar vides" per llençar-se a l'aigua i intentar salvar al seu fill, però el corrent se'l va emportar i desgraciadament aquest cop la valentia no va poder salvar cap vida.

Els ànims positius últimament són inexistents al bot, tinc la gran sort de no haver perdut la meva dona ni el meu fill. Així i tot, la Sarah, la meva dona, està molt constipada i fluixa, pateixo per ella.

La nostra llibertat ja s'apropa, queden només aproximadament 3 dies per arribar, de totes maneres, es respira i es nota el patiment de tots els que encara som aquí. La panxa la tinc remoguda per la gana i em marejo constantment.

Per la meva vida i per la vida de les persones que més he estimat vaig arriscar, vaig patir i vaig sacrificar moltes coses. Haver-ho donat tot per algú i per a poder continuar un dia més en la terra que m'havia vist créixer va ser el millor que podia haver fet durant els anys de guerra.

Us estimo Sarah i Lukas.

Aquest és l'escrit. Em fa estimar-te encara més, vas escriure delicadament i en secret la narració i seguiment del teu origen, la nostra història i el trajecte final. Per desgràcia ha estat el teu trajecte final però no el meu, ni el del nostre fill. Posem nosaltres avui el comptador a zero, aquí al Port de Tarragona, les llums de la ciutat que ens ha acollit ens van enlluernar en arribar. Al port s'hi veuen els grans vaixells arribant i descarregant contenidors amb un interior desconegut que em provoca gran curiositat, però, per sort, l'important de debò ho vaig trobar a l'altre cantó del port. Enamorada n'estic de les petites embarcacions

balancejant-se com si ballessin al ritme de la música festiva de la veïnada de la cantonada, aquests celebren la gran pesca del dia. Dubto que per pura casualitat, justament aquí, hi hagi trobat flotant la peça important de la qual parlava, una ampolla amb un paper arrugat i estripat dins, aquí hi has deixat les teves emocions i jo les guardo per tatuar-les a la meva ànima. Al costat de l'ampolla hi havia un suposat "salvavides", no ha fet la seva funció, però creu-me que tu li has tret el lloc: el teu caràcter i les teves ganes de superar-te sens dubte m'han salvat la vida, tu m'has salvat la vida. No pateixis, vas aguantar com un valent, dels 60 que vam pujar al bot només 36 vam arribar al destí, a moltes persones la mort us ha atrapat en aquesta persecució cap a la llibertat. Ara em toca a mi sobreviure i, sobretot, fer el possible per ser feliç. Allà, fins i tot el més desgraciat trobava un petit motiu per somriure davant la vida, aquí, en trobarem milions cada dia, un d'ells, el teu record.

Ruth Prats Nadal
3r ESO
Col·legi Mare de Déu del Carme
Tarragona

© QVM
@QVM

PRIMER PREMI BATXILLERAT

LLIRI BLAU

El gran roig a poc a poc desapareixia amagant-se darrere l'horitzó, deixava un marcat contrast que dibuixava el contorn dels vaixells pescadors que tornaven al port. La meva roba desprenia una forta fragància de vi, perquè aquell mateix matí transportant una càrrega d'ampolles preparades per exportar cap als diferents països de la costa mediterrània s'havia trencat i tota la beguda fermentada havia anat a parar als meus pantalons.

Fa pocs mesos que treballo al port. Tarragona sempre ha estat la meva terra, abans em dedicava a treballar a la fàbrica tèxtil. Quan vaig tenir l'oportunitat d'escapar d'aquell lloc no m'ho vaig pensar dues vegades.

Treballar al costat del mar, a l'aire lliure, ajudant a pujar i baixar mercaderies dels grans vaixells que venien d'arreu del món, era la feina ideal per a mi.

Un cop arribat al barri del Serrallo, vaig travessar el portal que condueix cap a les escales de casa. Tenim sort de tenir una casa al Serrallo, poques famílies de la nostra classe poden gaudir de poder viure en un barri com aquest.

Afamat em dirigí a la cuina, de lluny, a través de la porta mig oberta, vaig veure la mare asseguda amb un diari entre les mans, la llum entrava per la finestra, de forma tènue, creant una òrbita de misteri i tristor. M'hi vaig acostar lentament amb preocupació, ella va aixecar el cap amb els ulls plorosos i em mirà als ulls. No digué res, simplement em va acostar el diari. Vaig començar a llegir: "La guerra de África empieza, reclutas es el momento de luchar por vuestra patria". En aquell moment el cor se'm va parar, tenia por de seguir llegint, era conscient de les conseqüències d'aquell titular. "Los varones capacitados para luchar seran reclutados, el general Prim os espera en la batalla [...] en el caso que paguen un precio de 2.000 pesetas se les es permitido no asistir al servicio militar. - 22 de octubre de 1859 - ".

Tenia una mirada perduda, no sabia com reaccionar, els meus sentiments es barrejaven, sentiments de ràbia, tristor i por. Vaig notar que la mare em va agafar del braç i tot seguit em va abraçar, una abraçada plena de compassió.

Anar a lluitar per un país que no és el que estimo, el meu cor pertany a

Catalunya, pertany a la terra tarragonina. Coneixia la història dels nostres avantpassats, de la seva repressió i de les injustícies que van haver de viure. Gràcies a ells coneixia els fets de la guerra de successió, de la prohibició de la nostra pròpia llengua. Pagar per no anar a la guerra, com era possible tant d'egoisme per part dels caps de poder, la gent de sota, la que té com a obligació mantenir els de dalt i que ara també hauran de morir per ells, seria la que rebria.

El dia que tothom temia s'anava acostant, cada nit dormia amb un ull obert, no podia pensar en el que ens esperava, als meus companys i a mi, en aquelles terres desconegudes, aquelles terres que no ens pertanyien. Pretendríem conquistar una cultura, una llengua, unes tradicions que no ens pertocaven. Aquest és el motiu pel qual haurien de morir tants homes, sacrificar tantes vides d'una terra la gent de la qual fa segles que hi viu?

Enmig del fred de desembre una cinquantena de grans vaixells van embarcar al port de Tarragona, aquell port que des de petit havia observat des del mirador del Mediterrani que perfilava l'estimat mar on em banyava els estius i que m'havia donat tanta felicitat, era la porta d'entrada a l'infern que m'esperava a la frontera del Marroc.

Cares de tristesa m'envoltaven, tothom temia el que podia passar. Quants de tots aquells homes tindrien l'oportunitat de tornar a veure el port? Quantes de totes aquelles persones podrien tornar a veure el rostre d'aquelles a qui tant estimaven?

Entre tot aquell moviment de gent, el món va parar de girar quan vaig veure la meva mare des de la llunyania. M'hi vaig anar apropant lentament, cada passa que feia sentia com si fos una passa que m'allunyava del seu costat. Ella va mirar-me de dalt a baix, tenia els ulls plens d'orgull, plens d'amor. Hauria posat la mà al foc que tenia més por ella que jo per tot el que m'esperava d'ara endavant. Va agafar-me de la mà i va donar-me un penjoll de coure, on hi havia un lliri blau, em va tancar ben fort la mà i tot seguit va dir-me: "No oblidis mai les teves arrels ni la teva terra". Me la vaig mirar amb llàgrimes als ulls i vaig continuar el camí cap al vaixell que m'esperava.

Un cop a dalt de la nau els mariners van pujar les àncores i vam viatjar rumb al sud.

Veia la ciutat de Tarragona que a poc a poc anava desapareixent enmig de l'horitzó. No volia deixar aquella terra, la meva felicitat era als carrers d'aquella ciutat, allà era on havia passat tota la meva vida, on havia viscut tots els meus records. El port, on he tingut la sort de poder treballar, on observava els pescadors com anaven i venien amb galledes plenes de peixos, les persones que

treballaven en l'exportació de mercaderies, les postes de sol que es dibuixaven a sobre del mar creant imatges poètiques cada vespre, era la meva joventut. Tot això que representava la meva felicitat, ara ho havia de deixar enrere per lluitar i donar la meva vida a algú a qui no pertanyia.

Vaig posar-me la mà a la butxaca i hi vaig trobar el penjoll que m'havia donat la mare. Un lliri blau, el símbol de la nostra terra. M'he criat envolat de lliris blaus; sempre que anava a una zona més rural em topava amb lliris blaus, també presents a l'escut de Tarragona i d'altres pobles del voltant.

El mar era tranquil, les ones aixecaven suaument el vaixell i el vent ens conduïa en direcció al sud. Les temperatures d'hivern ens embolcallaven, la nit s'acostava i els graus descendien, així que vaig baixar a la cabina dels soldats on vaig trobar companys de diferents llocs de Catalunya, que també sentien que aquella guerra amb el Marroc era injusta i no hauria de ser, que eren allà per obligació i dignitat.

No volia veure el desert, volia quedar-me per sempre enmig del gran blau que sempre havia format part de mi i que ara no volia abandonar per anar a morir. Estava espantat,

espantat per tot el que m'esperava. Si havia de morir que no fos a mans d'algú a qui no pertanyia, que no fos per algú que no s'ho mereixia.

Vaig notar com les ones m'abraçaven, com em feien seu, i de cop vaig trobar-me enmig del gran negre.

Neus Vives Bonet
2n BAT
Institut Narcís Oller
Valls

SEGON PREMI BAT

EL MAR DE NOVEMBRE

Era un dia de finals de novembre, feia fred i aire, però el temps mai no impedia l'Anna de fer el que més li agradava. Cada nit sortia a passejar pel port. Vivia a Tarragona i el tenia just a la porta de casa. Això l'ajudava a desconnectar de la rutina. A més a més, el mar havia tingut un paper molt important durant la seva infantesa.

Quan sortia, se'l mirava amb atenció i apreciava els moviments de les onades. Notava els dies que estava trist i feia unes onades molt poc enèrgiques, notava els dies que estava calmat i no es movia, notava els que estava content i es movia amb alegria i energia, però també aquells dies que es movia amb agressivitat, perquè estava enfadat. Ella sempre li feia companyia i, de tant en tant, li explicava histories per distreure'l.

Aquell dia estava content, semblava que sabés que alguna cosa bona havia de passar. I així va ser. De sobte, l'Anna va notar un dit que li tustava l'esquena. Quan es va girar va veure un noi, una mica més gran que ella, de cabells rossos i ulls blaus. Semblava estranger, de fet ho era. Ho va notar pel seu accent anglès a l'hora de parlar català. Li va dir que es deia James i que s'acabava de mudar. Venia de Salisbury, un poble a prop de Londres, i havia sortit a passejar per conèixer la zona i veure si trobava algun veí amb qui parlar.

Van connectar molt ràpidament. De fet, semblava que es coneguessin de tota la vida. Ell li va explicar que el seu pare havia perdut la feina allà a Anglaterra, però que l'havien recomanat per a una empresa catalana. L'oferta era tan bona que no s'ho havia pensat dues vegades. Havien vingut tots: ell, la seva mare, el seu pare i la seva germana petita; i no sabien fins quan es quedarien, però creien que anava per llarg.

Ella li va parlar sobre la seva vida aquí i la importància que tenia el mar per a ella. L'Anna era filla d'una família de pescadors. Tant el seu pare com el seu avi ho havien estat. Quan era petita sempre demanava al seu avi de pujar a la barca i anar a pescar amb ell, però l'avi sempre li deia que no, que s'esperés a créixer una mica. Ella cada tarda esperava l'arribada de l'avi amb molta il·lusió i li preguntava repetidament quan podria anar a pescar amb ell, però

sempre rebia la mateixa resposta.

Quan ja va ser més gran, un dia, abans de marxar, l'avi li va dir que l'endemà podria pujar amb ell a la barca. No s'ho podia creure. A la tarda, esperava com sempre la seva arribada al port, però aquell dia l'avi no va arribar. A casa intentaven evitar el tema, perquè l'Anna encara era massa petita, però això va fer que la nena baixés cada tarda al port amb l'esperança que l'avi tornés. En veure això, la família va decidir explicar-li que el seu avi havia mort aquell dia pescant i que no el podria tornar a veure.

Va ser un cop molt dur i va trigar uns anys a tornar a baixar al port, però el pas del temps i el seu amor pel mar van fer que hi tornés. Per a ella significava recordar l'avi; i sempre que explicava qualsevol anècdota al mar, sabia que la hi estava explicant.

En James es va emocionar molt amb la història de l'Anna i això va fer que una tendresa especial despertés dins seu. A partir d'aquell dia va decidir acompanyar-la cada nit en el seu passeig.

Ella li ensenyava a interpretar l'estat del mar, li explicava totes les aventures que havia viscut la seva família i li ensenyava tradicions catalanes i tarragonines amb les quals quedava meravellat. En James repassava històries de la seva infantesa a Salisbury, li ensenyava tradicions angleses i li feia moltes bromes.

Cada dia es tenien més confiança i s'anaven coneixent més. És així com van descobrir que s'estaven enamorant. A mesura que passaven els dies, anaven formalitzant la relació i descobrint que el que sentien anava més enllà d'una aventura puntual.

Eren molt feliços, passaven molt de temps junts. Més que parella, semblaven germans o molt bons amics. S'ho explicaven tot, s'aconsellaven, reien, discutien -ho arreglaven ràpid-, es preocupaven, ... i sempre estaven acompanyats pel mar i els seus moviments.

Per a ells, aquesta relació significava coses diferents. A l'Anna, no li havia agradat mai anar amb diversos nois i tenir relacions puntuals. Era una noia molt introvertida, a qui agradava pensar i reflexionar, no era gens conformista i era molt sensible. Si notava una bona sensació abans de fer alguna cosa, la feia; si no n'estava del tot segura o una sensació estranya recorria el seu cos, no ho feia. Amb en James havia sentit més que una bona sensació. El dia que el va conèixer va veure una mena de llum blanca dibuixant-li la silueta, i això mai no li havia passat abans. Aquesta relació era l'amor que mai no havia buscat, però que sabia que un dia trobaria, i era de debò.

En James era diferent. Ell havia tingut una o dues relacions llargues, però no havien funcionat. Sempre havia tingut l'obsessió de trobar l'amor de veritat, aquell que el fes sentir allò que mai no havia sentit. Les noies amb qui havia estat no li havien aportat res especial, i per això cap de les seves relacions havia tingut èxit. Però tot va canviar quan va conèixer l'Anna. Ell no va veure cap llum blanca al voltant de la noia, però sí que va sentir una esperança grandiosa dins seu. Va veure davant seu la persona que sempre havia estat esperant, i va saber que era ella, només amb la primera mirada que li va oferir.

Un dissabte, mentre l'Anna esperava l'arribada del James al port, un fet estrany li va cridar l'atenció. Quan es va disposar a mirar el mar va veure que el nivell havia baixat més de la meitat. Mai no havia presenciat un fet així, i es va preocupar, perquè sabia que alguna cosa no anava bé. Va decidir esperar que en James baixés per poder-li-ho comentar. Potser ell sabia què podia estar passant.

Va esperar un quart, mitja hora, una hora,... i en James no baixava, així que va decidir trucar a casa seva. La porta, la va obrir la seva mare. Ella esperava ser rebuda amb un somriure d'orella a orella, com sempre, però no va ser així. La seva mare va dibuixar un mig somriure que amagava molta tristesa. La va fer passar i la va portar a l'habitació del James.

Quan va entrar, va trobar el noi plorant de bocaterrosa al llit. L'Anna, preocupada, li va preguntar què passava i va esperar que en James es girés i agafés forces per explicar-li-ho. L'empresa en la qual tant confiaven els seus pares havia tancat. El seu pare havia perdut la feina i no tenia cap altre remei que tornar a Salisbury. Allà un familiar seu li havia ofert un lloc a la seva companyia i ell l'havia d'acceptar, perquè la família depenia del sou del pare.

Això significava que en James havia de marxar. Ho faria tres dies després. Tots dos van quedar envaïts per una tristesa profunda que no els deixava sortir de les seves habitacions. Pensar que tots els plans de futur que havien fet no es podrien complir els feia esclatar a plorar.

En James va marxar al cap de tres dies. El comiat va ser llarg, intens, apassionat i molt trist. Es van prometre que es tornarien a veure, però no sabien quan. En James va pujar al cotxe, a punt de dirigir-se cap a l'aeroport, es va girar i li va enviar un petó mentre una llàgrima li regalimava galta avall. Ella restava immòbil, no plorava, no feia res, només pensava en la injustícia de la vida a vegades i com s'ho faria per recuperar-se d'aquell cop tan dur.

Els anys van passar i, tot i parlar cada dia, no es podien veure. L'Anna havia d'ajudar la seva família amb tot el que calgués, va estar buscant feina i, quan

la va trobar, no tenia temps lliure per viatjar a Anglaterra. En James ho va intentar diverses vegades, però també li va ser impossible.

Un divendres, quan l'Anna ja havia complert els trenta-dos, va baixar a mirar el mar, com encara feia cada dia. Se'l mirava, encara es mantenia en un nivell molt baix, i això li deia que tenia la sensació que en James tornaria. I així va ser. De sobte, va sentir que un dit li picava l'esquena, es va girar i l'alegria va omplir tot el seu cos. Ell havia tornat, i ho havia fet per quedar-se.

El pas dels anys l'havia tractat bé. Havia muntat una empresa que havia tingut molt d'èxit i havia vingut a Catalunya a portar el seu producte. Ell seria el cap de la seu tarragonina.

Des d'aquell dia, tot va continuar com si no s'haguessin separat mai. Amb això van descobrir que realment estaven fets l'un per l'altre i que la vida només els havia posat a prova. Però no era només això. Aquell divendres el mar havia recuperat el nivell d'aigua habitual i brillava com aquell primer dia de finals de novembre.

Mariona Escoda Sendra
2n BAT
Institut Narcís Oller
Valls

© QVM

TREBALLS PREMIATS EN LLENGUA ANGLESA

ANNA LOVED THE SEA

Anna loved the sea. Ever since she was a little child who grew tall enough to see through the windows of her big old house, placed on the top of a hill, she felt fascinated by that blue stripe that faded with the sky and grew as far as the eyes could see. The young child would stare mesmerized at the sea for hours and imagine how far and deep it reached.

However, her parents found that rather annoying, especially when it led her to aspirations such as becoming a pirate, a sailor or a captain. It grew worse when she got old enough to read and wouldn't shut up about every single novel written about the sea in universal literature.

As she grew old she found herself to fit very little in the world her parents had built for her. She was not the perfect lady, but more like an irreverent, clumsy and easy person to see through. When people mentioned her, it'd go something like this: "Any man who marries her, won't be tying the knot with a woman, but tying a knot on his own throat."

For the ginger, high-society dinners were horrible, she could feel the condescending stares while her parents felt ashamed because of her lack of feminine modesty. On terrible nights like those, Anna felt especially fond of the sea. Why? It's simple, the sea couldn't tell her how unladylike she was.

Her favorite destination when going for a walk was the port. She'd sit down on the bench in front of it and see boats sail and anchor, thinking to herself: "How bad I'd love to sail away, somewhere far away, where nobody knows me, where nobody judges me, where I don't have to answer to anyone."

One evening, she saw someone special.

The girl was sitting on the bench in front of the port, below the summer sky splashed with all kind of warms colors in careless impressionist-like traces of clouds as the wind was making her hair dance.

At that moment, she caught from the corner of her eye an anchoring boat, whose sailor, far away from ordinary looking, was more of a gift to the eye.

The navigator was a handsome, tall, brunet with wavy black hair. As if he had felt her gaze, he looked up to meet with her brown eyes, he smiled and kept on with his duties.

Anna soon found herself with the image of the sailor staring at her engraved on her mind, as if she couldn't erase him from her memory. After that, she'd take a stroll every evening until she reached the port just to sit down on the bench reading, and wait until he anchored, just to take a look at him.

The redhead really didn't expect anything else to happen. However, she was surprised by him one day, when he decided to actually establish a conversation. After the introduction, they both found themselves talking about their passion in common, the sea.

He was named Daniel, and he was the most handsome guy she had ever met so far. Anna noticed how the sailor's green eyes would light up as he explained the feeling of the wind while sailing and how refreshing the salty smell of water resulted.

Just when she was thinking to herself how amazing sailing must be, as if he had read her mind, he said:

-Would you like to come with me sometime…? -his voice trembled a little out of nervousness.

After a moment of hesitation, she responded.

-I'd love to.

As time went by, her home situation aggravated progressively. The image and idea of her parents about what her daughter's comportment should be like in order to get married to a respectable gentleman resulted less important to her.

Meanwhile, she got away every evening; she'd sail to the setting sun with the sailor, the only person who completely understood her. And she found herself laughing more than she'd ever had during her whole life. He made her happy.

The way back home always felt sad, but the redhead found comfort in the promise of another journey the following day.

Eventually, her father concluded, that it was time for her daughter to stop being a child and finally become a woman. She had to get married. And he

was aware that dealing with her daughter wasn't easy business, so he chose a strict and severe man to do so.

One morning, her parents sat Anna down, and informed her about her soon-to-be marriage. After her father left, she broke down in tears; her face was as russet as her crowning glory while sour tears streamed down her face.

-Anna… -her mother approached her taking a deep breath-. I know you're meeting up with a boy; and it's a dangerous game the one you're playing. I haven't told your father yet. And I won't as long as you promise me you won't see him again.

The girl felt her heart shatter to pieces. How could she make her mother understand that Daniel was the only person who knew her for who she was, not who she was supposed to be. He was the one who didn't judge her, nor compare her to anyone.

The sea had never seemed so infinite nor the skies so vast as they seemed when they were together. But there weren't words to explain it.

-People will start to talk, Anna -her mother said-. So promise me you'll end this. Meet with him today, for the last time and tell me you'll never see him again.

She arrived at the port that evening, feeling empty, as if her soul had left her body. The girl's mind was just as gray and cloudy as the sky. The sun didn't seem willing to shine that day, leaving the atmosphere as dark as the ginger's saddened thoughts.

Daniel didn't stop asking her what was wrong, he tried to make her laugh, he tried to act as if it was all fine but in the end he got tired of the lack of response. So both of them remained silent on the sailing boat, under the dense clouds above them.

-Anna, please, talk to me -he begged with a saddened look that tore her heart apart.

She stared off in the distance, looking at the horizon and wishing she could run away until she reached it. Saying words she didn't mean, acting cold and distant, leaving him. It took everything she had to put up such a façade.

-I've played with you -she began-... I'm getting married to a wealthier, and more powerful man. I'm sorry I've wasted your time, but this... has to end.

The cold wind blew hard, but Daniel couldn't feel a thing. He was shocked, and couldn't believe it, the boy tried to listen to her, no matter how much it hurt. As if the skies felt as much melancholy as him, rain began to fall.

-Anna, you can't be serious… -the boy exhaled while raindrops hit his face-, you can't tell me this.

Not having the guts to look him in the eye and tell him she didn't love him, she looked away. He was looking down, and really quiet.

-I'm sorry, Daniel… I'm really sorry -the only noise between them was the sound of wind, which was growing stronger each time-. I think it's better if we head back.

However, unexpectedly, the wind began to blow even harder, on the opposite direction from land. Then, the waves started to grow much bigger and mightier.

Daniel tried to remain calm and focused, as the rain rapidly increased its intensity. Then, the noise of thunderbolts that sounded like war cries announced a raging storm which they were in the middle of.

-It's impossible to get to land -he said worried-, the wind is in the opposite direction.

-What are we going to do? -the ginger wondered with a voice full of fear.

The boy looked at the dark clouds that were pouring rain nonstop, and they didn't seem to be willing to calm down.

-I don't know.

The sea's anger that had been building up progressively broke loose.

The waves soon grew as tall as mountains, moving the boat throughout the surface like leaves are shaken by the wind; making them feel as small as grain of sand in the middle of the huge, immense sea.

The violent movements of the water scared the girl's soul to death, while Daniel tried to regain control of the boat which was getting hit by the strong and colossal masses waves that carried the anger of mother nature, who was shown to be merciless.

All of a sudden, the wind changed its direction, making the sail move fast.

-Anna! -the boy yelled, powerless as the metal bar hit the girl, pushing her out of the boat.

Suddenly, Anna found herself caught between giant waves that moved her around like a rag doll. She fought to remain on the surface but the water submerged her constantly dragging her far away from the boat.

-Anna! -she could hear him scream as he dived into the sea.

-Daniel! -she yelled as the waves pulled her away from her loved one.

The ginger couldn't remember when she stopped hearing his voice, or how long she tried to fight the waves before surrendering. All she could remember was the vague voice of fishermen and how she was pulled into a boat. Then, she passed out.

She opened her eyes on a beach, in a town she didn't know, surrounded by people staring at her. They were welcoming, offered her food and a place to stay in.

In the beginning, she was scared, she wanted to go back home, but yet again… did she ever have a place to call home in the first place?

There nobody knew her name, who she was supposed to marry, how she was supposed to behave, who she was or wasn't supposed to love… she could just begin again, live a life of her own. "It's all I've ever wanted… freedom." She thought. It was her second chance.

She didn't want to go back… not to her house, not to her family. She didn't want to go back to her life. The only one she'd ever miss was Daniel. So she built her life, in a new place, the life she chose. The sea gave her the freedom she had always craved for.

Valerie Sabino Verroa
Institut Jaume I
Salou

IN LOVING MEMORY

It is only seven in the morning one day in the heat of the summer. The sun is scorching. My parents are sleeping but I can't, so as every Saturday, I wake up, I grab my bike and I go to the most beautiful place I have ever been, the seafront of "El Serrallo". I love going there because I have been doing it since I was seven years old and it has strong sentimental value.

Every summer, I remember going there in the morning with my grandfather to contemplate all the different boats that loomed on the horizon of that magnificent landscape. My grandfather told me about every single one of the characteristics of those boats and why they were different from each other. Fishing boats were his favourite ones. It is said that they give us life because they wake up earlier than all of us to catch the best fish of the area for us. He loved everything related to the sea.

My grandfather is already eighty years old but he looks seventy, well, this is what he always says. His name is John Rise and he is from Tarragona, he is taller

than me, so he should be about 1.70m tall. He has short curly grey hair and he is really good-looking. He always wears brown corduroy pants combined with red sneakers and a white polo, he doesn't mind if it's going to snow or if it's going to be a very hot day, he always needs to wear his polo. For him, it is very important to wear a good marine hat. He has had his own since his father gave it to him when he was only eight years old. He is a beautiful person because he loves everybody but when he is angry, he can be the most unpleasant person you can ever find. Thank goodness he does not get upset very easily.

He has five brothers and two sisters younger than him. He had been married to my grandmother since 1960 but she died last year. It was a very hard blow for us, she meant everything to us, we all miss her very much, especially my grandfather. Now he feels a very large emptiness inside his heart. They had four children, two of whom are women and the other two are men. My father is the eldest and is followed by aunt Poppie. we all have such good memories with her, we spent great moments together with her (and uncle George). I remember rollerblading along the promenade of the Miracle beach with them.

Now that I have told you a bit about my family, I will continue explaining the importance of having woken up and having thought mainly about taking the bike to go to "El Serrallo".

As I was saying before, being here has an important sentimental value, my grandfather is one of the most important people I care about. He is my life together with my parents so I want to dedicate these lines to him. Being there, in "El Serrallo", makes me feel like being next to my grandfather all the time. I need to have this feeling because I know I will never be able to have that passion that filled my heart with peace and happiness at the same time.

My grandfather had to leave Tarragona last year, just after my grandmother passed away because he said he could not cope with the smell of the sea, the feeling of peace and happiness he felt when everything was going well was over and reminded him of my grandmother. He preferred going somewhere else far from the sea. I understand but I need my grandfather to come back. Summers are not the same anymore, I need someone to tell me the stories about old Tarragona, which makes me miss him and love him even more than I have done so far.

I would like to tell you one of the most beautiful stories of "El Serrallo" that nobody has ever told me:

One December eleventh, in the middle of winter, a beautiful girl aged about twenty, who always wore red, was sitting on a bench in the fishing district of

Tarragona in front of one of the oldest marine fleets in history. She was drinking coffee while she was drawing the landscape. Suddenly a boy in his twenties approached. He had another coffee in his hand, sat next to her and he asked:

- What are you drawing?

She looked at him and answered:

- I'm trying to capture this beautiful landscape because I know this boat will not take long to appear and I want to have a copy of this moment to never forget it

The boy smiled and both continued drinking their coffees because neither of them wanted it to cool off.

When this boy arrived home he kept thinking about her, he said he had never seen a girl as beautiful as her.

The next day both returned to that place for a week. It was then that she asked him about his name but he never told her. He always answered that he should refer to him as the sailor.

They became so close that she decided to give him a little present. He asked her to have the name of "The Sailor" drawn on the inside of the ship, as if he and the ship were united as such. She would remember that moment all her life. After that day, they did not see each other for a while until one day they found themselves buying fish in those fishing vessels. They were very happy to see each other. From that day on, they started dating and walking together in front of the sea, where they had met for the first time.

On their first date he wore brown corduroy pants combined with red sneakers and a white polo and it was then when she asked him his name again and then he answered with a big smile on his face: My name is John Rise.

So yes, as you can see this is the story of my grandparents, it's the best romantic story ever told. Every time I think of that, it makes me feel as alive and excited as the first day I heard it. I would have liked to see that moment with my own eyes but I know it is impossible, I can only say that I am very proud of them for everything they have achieved with effort and sacrifice. They are examples of society and I cannot be prouder than I am right now.

Finally I know I can't finish this history without having introduced myself before. My name is Angelina Rise, I'm seventeen years old, I'm tall and I have long brown hair. I love wearing polos, I guess I got it from family, as well as blue jeans. I have a brother who is older than me, he is the opposite to me because

he is very quiet while I'm very nervous. I'm a very loving person and I always try to help everyone around me but I also have my hidden character.

Right now I am on a bench in front of one of the largest fishing boats in the whole port, my bicycle is parked while I'm sipping my coffee and I'm writing this story.

Thanks grandparents, when I'm old, I want to be like you.

Júlia Talavero Cobo
Institut Els Pallaresos
Els Pallaresos

© QVM

TREBALLS SELECCIONATS

(Per ordre alfabètic de títols)

CADENCE. MÉS ENLLÀ D'UN SIMPLE NAUFRAGI

Mai en cap lloc s'ha explicat què passa després del gran naufragi del vaixell Cadence, enfonsat a les profunditats de l'oceà Atlàntic el 15 d'agost del 2010. I si es descobreixen més coses, i si va ser provocat, i si s'ha estat investigant fins que han trobat alguna cosa, i si… ?

D'aquests dubtes, només l'últim és veritat.

Després de bastant de temps del naufragi del Cadence, uns exploradors aquàtics van baixar a les immenses profunditats del gran Oceà Atlàntic per veure les causes, com va succeir, etc.

Mai s'hauria pensat que hi poguessin trobar alguna cosa, però sí, hi van trobar una cosa que destacava entre les altres, restes d'una sucrera de color blau fosc i daurat que feien brillar part de les peces que quedaven del vaixell. Les van agafar per veure si els servia com a "prova" per a saber-ne més. Un dels cinc exploradors que van baixar fins a les profunditats, es va elevar fins a l'exterior, va pujar al vaixell i va agafar la barca d'emergències per anar-se'n a l'estudi.

Un cop allà, va buscar els documents ben guardats de tots els passatgers que hi havia a bord el dia que va succeir el naufragi, buscava passatgers provinents de famílies riques, perquè les restes de sucrera semblaven d'un gran valor.

Aquell objecte de ceràmica mai s'havia vist per cap lloc. L'explorador va estar buscant per tot arreu on podria trobar alguna sucrera similar o inclús la mateixa, però li va resultar impossible. Tot això ja no li semblava res normal, no trobava informació, ni preu, ni res que tingués a veure amb les restes. Les va considerar importants. Més tard, les va començar a toquetejar per a veure

si veia alguna cosa que li cridés l'atenció.

En aquell moment ho entenia tot. A les restes, va poder trobar residus d'una microbomba, la qual segurament va provocar el naufragi del vaixell. Se'n va anar a avisar als seus companys, que ja eren al vaixell. L'enfonsament del Cadence va ser provocat. Ara, només els faltava saber el perquè, el com, el qui, l'on…

El primer que van fer quan va estar tot l'equip junt, va ser mirar un altre cop la llista de passatgers per a buscar els antecedents dels qui en tenien i dels que no en tenien, buscar a les seves famílies per a poder interrogar-les.

Un cop van mirar-se i remirar-se la llista, van trobar només dos sospitosos amb antecedents, els dos acusats de robatori amb violència al museu de l'Acròpolis, a Atenes.

Quan ja s'havia interrogat a totes les famílies dels passatgers sense antecedents policials, només els quedaven les dues famílies dels únics sospitosos de moment. Abans de poder parlar amb les úniques famílies que els quedaven, van anar a veure la policia i els metges forenses per veure els passatgers que havien mort.

Quan van poder-los veure, es van quedar de pedra; els seus possibles sospitosos no havien mort, o almenys els seus cossos no es van trobar. En saber-ho, els exploradors juntament amb la policia, se'n van anar a parlar amb els familiars.

Primer a casa d'en Adler Cooper, el primer sospitós desaparegut. La seva casa era en un lloc no gaire conegut però bastant normal. Quan per fi van poder trobar aquella casa, van poder veure un habitatge gegant, molt modern i amb pintes de molt car, tot quadrava una mica. Van tocar el timbre, una senyora gran els va obrir. Van preguntar per l'Adler, la senyora va callar, més tard, va afegir "*L'Adler és a la seva habitació, a dalt, que ha fet alguna cosa?*".

Un dels policies va dir que dos exploradors i un policia anessin a dalt a veure què trobaven, que ell es quedaria a explicar-li el succés a la senyora. Mentre ho feia, el policia i els exploradors van anar pujant per les escales, estava tot ple de material car, creien que havien encertat de lloc.

En arribar al pis més alt de la casa van trobar un passadís gegant que ho creuava tot de punta a punta, era ple de portes blanques, menys una. Aquella porta era negra com el carbó; es van dirigir cap a ella per a obrir-la. La van obrir i van poder veure un home, assegut d'esquena a ells, envoltat de mapes i fotos de vaixells, però una imatge destacava entre les altres. Era

un disseny d'una sucrera amb explosius dins. "*Adler Cooper?*" va dir l'agent.

L'home es va girar, en veure al policia es va quedar petrificat. L'agent el va agafar, li va ficar les mans al darrere i li va posar les esposes. Quan van baixar, van dir-li a la senyora que tot estava bé, l'únic problema era que s'havien d'emportar l'Adler.

Van sortir d'aquella casa i se'n van anar cap a comissaria, directament a la sala d'interrogacions. Quan van arribar allí, la primera cosa que van fer, va ser preguntar-li què era tot allò que hi havia a la seva habitació. Es va quedar una bona estona callat fins que va dir "*Jo no vaig ser l'únic en sobreviure, hi havia un altre noi amb mi*". Els policies van pensar que l'Adler no diria res fins que no portessin a l'altre sospitós, així que, el van anar a buscar.

En arribar a l'adreça que van trobar al full de passatgers, van veure que aquella casa no tenia res a veure amb la de l'Adler. Era una casa completament diferent, fosca, no gaire en bon estat i a punt de caure. Van trucar a la porta i un noi bastant agradable els va obrir. Els va dir que passessin i es van dirigir al menjador; un dels policies va dir "*Ivor Evans, li volem fer unes preguntes. No ocuparem gaire del seu temps*". L'Ivor es va acomodar a la seva butaca, en canvi, els policies i exploradors, eren de peu. En lloc de començar a fer-li preguntes que no ajudarien gaire, van anar directament a la pregunta principal. "*Ivor, vas ajudar un tal Adler Cooper a enfonsar el gran vaixell Cadence amb una microbomba dins d'una sucrera?*".

L'Ivor es va quedar de pedra, paralitzat. Quan semblava que anava a respondre, es guardava les paraules. Al cap d'uns deu minuts llargs, va contestar. "*Sí, jo, Ivor Evans, he participat en l'enfonsament del Cadence, juntament amb un noi anomenat Adler Cooper.*"

Els policies van agafar l'Ivor i se'l van emportar al cotxe, juntament amb els exploradors, els quals van pensar que per la manera que l'Ivor havia respost a la pregunta, no havia participat en l'enfonsament del Cadence. En arribar a la sala d'interrogacions, el van seure al costat de l'Adler. Cap dels dos es movia ni s'immutava. Al cap d'uns quants minuts, l'Ivor va parlar. "*Jo parlaré sol, no parlaré juntament amb l'Alder*". Seguidament, dos policies van entrar i el van agafar, se'l van emportar a una altra sala d'interrogacions, on hi van anar dos exploradors.

"Us explicaré el que va passar exactament, perquè sé que l'Adler no dirà res.

Un dia, exactament el 4 d'agost, 11 dies abans del naufragi, l'Adler i jo vam sortir a esmorzar a un bar a prop de casa meva. Parlàvem de temes normals, com què

faríem aquest estiu, i més. De cop i volta, l'Adler em va dir que volia atacar un vaixell, jo li vaig dir que estava boig. Em va dir de participar amb ell, per aquelles dates d'agost, ja ho tenia tot planejat. Evidentment, jo li vaig dir que no. S'anava apropant el 10 d'agost, i ell, m'anava preguntant cada dia si hi participaria. Jo li deia que no.

El dia 8 d'agost, em va dir que havia comprat dos tiquets per un vaixell que es deia Cadence, molt famós. Jo creia que ja s'havia agafat a algun altre company perquè ell sabia perfectament que jo no hi participaria. El dia 9 va venir a casa meva, estàvem al sofà i de cop, em va tapar la boca per no cridar i em va agafar de les mans. Em va dir que no digués res, em va portar a casa seva, a la golfa, em va deixar allà a terra, i molt enfadat em va dir que si no participava en l'atac, mataria als meus pares i a la meva noia. No podia deixar que aquell brètol matés a la meva família, així que no hi havia un altre remei, encara que jo no volgués, ho havia de fer, posava en perill a tota la meva família. Després de dir-li que si, em va explicar els plans que tenia, i em va deixar anar a casa. No vaig poder dormir en tota la nit pensant en quin embolic m'hi havia ficat. Va sonar l'alarma del mòbil, em vaig despertar de cop i ràpid pensant en què dins d'una hora l'Adler m'estaria esperant a sota de casa meva.

Només havia dormit 3 hores i jo veia venir un dia molt llarg. Vaig esmorzar, em vaig vestir i vaig baixar al portal a veure si l'Adler ja m'estava esperant. Quan el vaig veure, em vaig dirigir cap a ell i vam anar fins al port per agafar el vaixell. En arribar al vaixell, em vaig quedar petrificat, era un vaixell gegant i ple de gent. Li vaig preguntar d'on havia tret tots aquells diners i em va respondre que li havia donat la seva mare. Vam entrar al vaixell i em va dir que tenia una microbomba i una sucrera que mai s'ha trobat enlloc, que era única."

L'Ivor va parar per respirar, de la manera que explicava la història semblava molt creïble. Als exploradors, els quadrava tot, ara només faltava el moment de la miniexplosió.

"Volia fer explotar la microbomba dins de la sucrera, perquè no resultés sospitós. Quan vam entrar vam pujar a la nostra cabina i ens vam quedar allà fins que el vaixell ja estigués en ple oceà Atlàntic. Mentre el vaixell anava navegant, l'Adler, m'anava explicant el que havia de fer. Quan ja érem prou lluny del lloc de sortida, em va dir que anés a la meva posició. L'Adler va baixar a la bodega, a la part frontera del vaixell, i va ficar la microbomba. Em va dir que al seu senyal, sense que ningú sospités em tirés a l'aigua, i això vaig fer. Quan em vaig tirar, ell, ja era a l'aigua i de la seva motxilla, va treure un vaixell inflable. En acabar d'inflar el vaixell, ens vam posar a remar amb uns rems desplegables que duia a la seva motxilla, i després de 4 dies, vam arribar al lloc de sortida del vaixell Cadence, al port de Los Angeles. A partir d'aquell moment vam començar a fer vida 'normal'. I així va succeir tot. Espero que l'Adler parli i que us creieu la meva declaració."

L'Ivor va acabar de parlar i va beure aigua. Els policies li van dir que es quedés on era que anaven a parlar amb l'Adler, el qual no va dir res. No sabien que fer perquè pogués parlar, fins que a un explorador, se li va ocórrer que, si portaven a l'Ivor amb ell i li deien que l'Ivor no havia declarat, potser parlaria.

El van portar amb ell. Un policia li va dir que l'Ivor no havia confessat així que ho farien els dos juntament però primer ell. L'Adler va explicar una història una mica similar a la de l'Ivor menys la part quan li diu al seu company que si no participava en l'atac mataria a la seva família. Els policies i exploradors no sabien a qui creure's, havien de trobar alguna cosa que els decantés més cap a una declaració o l'altra.

Un dels policies va dir que a través del mòbil ho podrien saber. L'Ivor a la seva declaració va dir que l'Adler se li va emportar a casa per dir-li que si no participava, mataria a la seva família. Doncs, si rastrejaven el mòbil de l'Adler, podrien saber les ubicacions on havia estat. Van deixar a l'Adler amb l'Ivor i un policia a la sala i els altres, van agafar-li el mòbil a l'Adler i a l'Ivor i van marxar a rastrejar-los.

Un policia va agafar un mòbil, va tocar molts botons i cables i va arribar on volia.

"L'Ivor va dir que se li va emportar a casa seva el dia 9 d'agost, anem a mirar …, aquí està. El dia 9 d'agost, als dos mòbils surt que al voltant de les 12 h del matí els dos eren a casa de l'Adler. Ara mateix ens podem creure més a l'Ivor però no ho tenim del tot segur perquè no hi ha imatges ni res que ens pugui demostrar què van fer." Va afegir un dels policies. "Davant de casa de l'Adler, hi ha un supermercat. Segurament hi hauria càmeres. L'Ivor va dir que l'Adler li va tapar la boca perquè no cridés fins a casa seva. Doncs, si anem al supermercat i mirem l'enregistrament de les càmeres exteriors guardat, ho podrem veure." Va dir un explorador. Així que, van anar al supermercat, van mirar les càmeres i van poder veure que sí, que l'ivor va dir la veritat. Van anar corrents a comissaria, van agafar a l'Adler i el van esposar. "*Adler Cooper, queda detingut per l'enfonsament del Cadence*".

Laura Padilla Pons
2n ESO
Col·legi Vedruna Sagrat Cor
Tarragona

EL NOI DE LA GUITARRA

Any 1863, Tarragona

Ell feia lliscar els seus dits per les cordes de la guitarra i jo l'escoltava meravellada. A vegades la mar estava tranquil·la, però últimament semblava cada vegada més moguda, com si volgués que el so de l'instrument cessés. Ell, en lloc de parar com les onades li demanaven, tocava amb més força, reptant-les a atacar amb més coratge. Al final, sempre els guanyava la batalla, i la mar rendida, tornava a gaudir de la música. Per molt que acabés xop, la monotonia seguia sent la mateixa, i la melodia durava hores que em semblaven de fantasia. Fins que la xarxa era plena de peixos. Aleshores, ell feia hissar les veles, i tornàvem al port. Allí els seus pares agafaven el relleu, i l'endemà, ja te'ls podies trobar al bell mig de la plaça del mercat, venent tota classe de peixos que el seu fill havia pescat el dia anterior.

- No m'agrada gens que vagis amb aquella família de pescadors- em digué el pare- a partir d'ara acompanyaràs les criades al safareig. Així aprendràs a rentar bé la roba.

- Sí, pare- vaig respondre.

Al meu pare no li podia dir que no, sempre m'havia ensenyat a ser una dona de bé i ell volia el millor per a mi.

- Segur que amb el temps trobaràs un Burguès que et farà la vida fàcil, no com aquell pescador que només et podrà donar passió. Amb ell mai podràs gaudir de cap riquesa i passaràs gana.

- D'acord, mare.

Ella m'estimava moltíssim. Sempre m'havia cuidat, fins i tot quan es trobava malament o el pare em pegava. Això no impedia que fos molt estricta amb mi, igual que el seu marit, i ella havia de ser per mi un exemple, per quan engendrés els meus fills. Jo havia de saber com ser una bona mare.

Aquell mateix matí, quan mon pare va marxar a la sastreria que havia heretat del meu avi, em vaig dirigir obedient als rentadors de la ciutat amb les criades. Elles m'agradaven, sempre estaven de bon humor i feien acudits i bromes sobre els meus pares, i sempre em treien una rialla. El safareig era a deu minuts a peu de casa. La criada negra ho portava tot en una bossa, mentre la resta reien.

Durant la caminada i sota el sol lluent, vaig pensar que era un excel·lent dia per navegar. Vaig mirar al mar, buscant un petit pesquer, però la llunyania no em va permetre veure'l. El més probable era que ja fos mar endins, amb les seves melodies interminables però fabuloses.

Mentre les criades treballaven, l'Olga, la criada cap, m'explicava com fer-ho tot pas a pas. Ja feia estona que no li feia cas, i quan se'n va adonar va sospirar i va tornar a ajudar a la resta. Els minuts passaven quan la criada negra s'apropà a mi dient-me, gairebé xiuxiuejant:

- El noi de la guitarra porta una bona estona sense apartar la seva mirada del teu cabell.

Es trobava darrere del lloc on estava asseguda, a uns quatre metres de mi. Tenia la seva inseparable guitarra a la mà dreta. Duia la mateixa roba que sempre, una camisola blava i uns pantalons curts blaus també, però d'un to bastant més fort. Els ulls conjuntaven a la perfecció amb un blau més clar que els dos anteriors. El cabell era negre i li arribava fins al coll. Encara que ell era un escanyolit, es mostrava fort, traient pit cap a fora. Intentava mantenir una mirada penetrant,

però no ho aconseguia. Al cap i a la fi, ell era un tros de pa. Em vaig apropar a ell, amb pas ferm.

- Què fas aquí?- li vaig preguntar.

- Què fas tu aquí?- va respondre amb veu tremolosa- Hauries d'estar amb mi, allí- va senyalar al mar- escoltant la meva música, fins que el sol faci del cel un espectacle de llums i canviï el blau que es reflecteix a l'aigua per un carabassa que recordi l'infern.

No vaig tardar ni mig segon en posar-me vermella com un tomàquet i portar-me les mans a la cara, tapant-me-la, avergonyida. No era una persona molt parladora, el pescador, ja que sempre s'expressava amb la música, però quan es veia amb cor d'ajuntar dues frases seguides, feia de les paraules poesia, com si fos un prestidigitador.

La seva mirada tornava a ser ferma, i apropà la mà a la meva cara, m'acaricià i sortí corrents, suggerint-me a seguir-lo. "No m'espereu!" vaig cridar, abans de sortir disparada darrere seu.

Fins i tot amb la guitarra a l'esquena era molt més ràpid que jo, i m'havia d'esperar a les cantonades per tal que no em quedés sola. Vam baixar fins al port on el pesquer descansava i d'un bot va pujar-hi. Em va donar la mà per ajudar-me i la vaig acceptar.

- Espavila! Hem de tornar abans que es faci fosc i ja és tard per començar.

Va començar a remar amb embranzida, i les veles es van encarregar d'apropar-nos mar endins. Va treure les xarxes i va agafar la guitarra pel mànec amb la mà esquerra, i es recolzà l'instrument al genoll. Va deixar l'altra mà morta, sobre les cordes. Començà amb uns acords i al moment es transformà en una harmònica simfonia que ajudada per la suau brisa acariciava les onades que feien d'orella a la música.

- Per què dónes vida a la música aquí, on ningú t'escolta excepte jo?

Sense deixar de fer sonar l'instrument respongué:

- No sols m'escoltes tu. Què me'n dius dels peixos que atrets per la música entren en la meva xarxa? O de les onades que escolten impacients, esperant contraatacar? Els núvols també ens escolten i es mouen al so de la música...

Vist d'aquella manera i encara més quan ho deia ell, fent concordar les seves rebuscades paraules amb la cançó, tot tenia més sentit, de cap manera podia replicar-li allò que em deia.

- M'estimes?- pregunto-.

No podria esperar ni un segon més a preguntar-li. Necessitava saber amb totes les meves ganes si aquell boig amor que sentia per ell, era correspost.

- Sí -afirmà sense retenir la melodia ni un moment-, t'estimo, t'estimo amb tota la meva vida, t'estimo tant que ho donaria tot per tu.

Després d'això, la música cessà definitivament, i ens vàrem fondre en una forta i llarga abraçada, que va prosseguir amb uns petons que em van deixar estirada al seu damunt. Ens vam començar a desvestir, a poc a poc, mirant-nos els cossos fixament. Ja érem adults, jo en tenia divuit, ell disset. Sabíem què calia fer i jo sabia les conseqüències que això podria tenir amb la meva família. L'estimava, i en cap context podria estimar una altra persona.

Les estrelles eren al cel, jo estava estirada i ell tocava la seva guitarra. Feia més de deu hores que érem allí. Havia de tornar a casa o el meu pare em mataria.

Quan vaig trucar al timbre de casa, l'Olga m'obrí amb una abraçada:

- On cony t'has fotut, estàvem molt preocupades- la seva cara ho confirmava- passa, passa. T'esperen al menjador.

La mare era dempeus, mirant la llar de foc. El pare era assegut al sofà, mirant-me mentre feia que no amb el cap. S'aixecà i començà a caminar cap a mi, sense parar de negar amb el cap mentre parlava.

- Primer, t'has escapat del safareig, fent que passéssim tot el dia buscant-te. Pobre de mi! Estava ben clar que havies anat a alta mar, amb aquest amic teu tan estrany. – va cridar.

- Segon -va continuar mentre es deslligava el cinturó-, i ja que parlem del teu amiguet, m'has desobeït! T'havia deixat ben clar que no permetria de cap manera que et relacionessis amb aquesta gent.- PAM! Aquell havia estat el primer cop i em va obligar a deixar escapar un gemec.

Va seguir parlant mentre em fuetejava, però el dolor va fer que no pogués escoltar res. Vaig ser enviada a l'habitació, adolorida i sense poder replicar. Una vegada al llit, vaig arribar a la conclusió que de cap manera podia deixar que em separessin d'ell. Vaig preparar-ho tot per escapar, ja que el dolor de no tornar-lo a veure seria molt superior a qualsevol maltractament que pogués rebre del pare.

Sense cap mena de discreció, vaig arrencar a córrer escales a baix, als ulls de totes les criades. Però la mare m'esperava a la porta.

- Sabia que ho intentaries, sempre has sigut una tossuda. Ara- digué sense amagar el seu enuig- m'asseguraré que tornes a la teva habitació, i si tornes a estar amb el fill dels pescadors, m'asseguraré jo mateixa de trobar el sicari adequat per tal que el liquidi.

De sobte, va aparèixer la criada negra i li va donar una empenta a la mare, fent-li perdre l'equilibri. Es va ficar damunt seu i va colpejar-la fins que va quedar inconscient. La criada negra em va donar una navalla, per protegir-me de qualsevol persona que m'ataqués.

- Corre Fiona, corre!- em digué.

Mentre fugia em vaig adonar que ni tenia motius per salvar-me ni sabia el seu nom. Però n'estava agraïda.

Algú em perseguia pels estrets carrerons, ho sentia. El pare va envestir-me contra una paret, fent que el meu cap sagnés. Em mirava als ulls, amb bogeria.

- Hauré de castigar-te més fort- digué.

I aquestes foren les seves últimes paraules, just abans que li clavés l'arma blanca al coll i m'esquitxés la cara de sang.

Em vaig aixecar sense penedir-me de res. Estava més aviat contenta, perquè ja res impediria el meu amor etern pel noi de la guitarra.

Una vegada al port, vaig trobar el seu pesquer, guiada per la música, ja que ell seguia en el bot, fent les estrelles dansar. Ja no podia tornar a terra ferma. Acabava de matar un dels homes més poderosos de Tarragona.

Em va mirar a la cara, que era tacada de sang i es va espantar. La melodia es va parar.

- No paris, no paris mai més.

Em vaig apropar a ell amb la navalla a la mà. La música prosseguí. Ningú sentia una passió com la meva. Per això era tan feliç.

Aquella nit, un pesquer sortí per no tornar al Port mai més.

Òscar Garcia Pinazo
4t ESO
Institut Tarragona
Tarragona

EL PORT

No sé com començar això… Bé, sí que ho sé: començant amb el dia que ens vam conèixer.

Era un dia d'estiu bastant calorós de l'any mil nou-cents trenta-set, jo estava descarregant les caixes de peix d'un vaixell que havia arribat al port, quan et vaig veure passejant pel passeig del port. On vam passar tantes coses juntes. Aquell lloc que és un dels ports més importants del Mediterrani. El qual és un punt clau per la indústria química, ja que és un punt distribuïdor de mercaderies. Un lloc tan important que fins i tot és la destinació d'un ramal de la línia de ferrocarril que recorre el corredor mediterrani, i el fa ser un dels nuclis forts d'aquest eix econòmic. També, la seva importància està en el transport industrial de productes i mercaderies. Però, encara que m'agrada parlar del lloc més important per nosaltres, he de seguir explicant com ens vam conèixer.

Els teus cabells arrissats i rossos com l'or, em van deixar de pedra, juntament amb les joies de color safir que tenies com ulls. Anaves vestida amb un vestit blanc com la neu, amb uns guants d'encaix, un barret del mateix color que el teu vestit, unes sabates de xarol i un somriure que treia l'alè a tothom que et veia. Però, el que em va tornar a la realitat va ser que et vaig veure agafada del braç d'un home alt, fornit, amb tratge, amb el cabell ben pentinat i un somriure burlesc que indicava: tinc la dona més bonica al meu costat. I realment, tenia tota la raó: eres la dona més bonica que havia vist a la meva vida.

No sabia què fer per cridar la teva atenció, així que vaig seguir fent la meva feina, però no podia oblidar el teu somriure, encara que no fos per a mi.

L'endemà, em vaig haver de llevar encara més aviat, el cap em va dir que havia arribat un vaixell de mercaderies nou i que havia de començar a descarregar els productes més aviat, perquè l'empresa era molt exigent i poderosa. Per això, vaig arribar al port al més aviat possible, ja que el meu cap m'havia promès pagar-me encara més diners per aquest treball. Necessitava els diners urgentment, perquè la meva família no era d'alta classe com la teva, solament érem treballadors. I com que el meu pare, la nostra font d'ingressos, havia mort, vaig haver de posar-me a treballar al mateix lloc que el meu pare per poder cuidar dels meus tres

germans petits i de la meva mare.

Llavors, en arribar-hi, vaig haver de descarregar totes les mercaderies, amb les quals em vaig passar tota la matinada i gran part del matí. Quan vaig acabar amb el nou vaixell, vaig seguir descarregant peix, i va ser quan et vaig tornar a veure. Aquesta vegada anaves vestida amb un vestit blau cel, unes sandàlies, un barret de palla amb un llaç blau cel i una bosseta. Amb un somriure als llavis, vas seure a un costat del moll on no molestaves, de la teva bosseta vas treure un llibre i vas començar a llegir. El que més em va sorprendre va ser que no eres de les que preferien quedar-se a casa, tu eres de les poques dones que preferien sortir de casa, encara que a l'època on vivíem no era aconsellable sortir a causa dels bombardejos. Et vaig veure tan concentrada llegint, que vaig preferir deixar-te tranquil·la llegint, però a vegades et mirava per veure el teu rostre com canviava de reacció a mesura que anaves llegint.

Però, mentre descarregava una caixa plena de musclos, hi va aparèixer al damunt un barret de palla amb un llaç blau cel, que vaig reconèixer de seguida. Vaig deixar-la a terra i vaig agafar el barret, quan la mà d'una persona em va tocar l'espatlla dreta i em vaig girar.

-Hola, em dic Scarlett Michaels. El barret que has agafat és meu. Que me'l podries donar, si us plau?

-És clar. Per cert, jo sóc...

-Santos! No et distreguis! - em va cridar el meu cap que estava ensenyant-li el port a un home amb tratge, que era de mitjana edat, tirant cap als cinquanta quasi seixanta. I vaig suposar que era l'amo del vaixell nou i es van apropar a nosaltres.

-Saps què? Queda't el barret. -em vas dir somrient-me. Però de cop i volta et vas girar a corre-cuita.

-Scarlett? Què fas tu aquí? Et vaig prohibir estrictament que no surtis sense acompanyants.

Tu vas rondinar.

-Pare, no és just. Per què he de sortir sempre amb el meu germà? Jo puc sortir completament sola -et vas encreuar de braços indignada per la injustícia.

-Què és el que t'he dit, Scarlett?

Tu et vas posicionar al seu costat.

-Qui és aquesta noia? -va preguntar el teu pare de manera despectiva.

-Ella és Lauren Santos, senyor.

-Què fa una dona treballant en un treball per homes?

-El seu pare treballava aquí, però va morir, per això ella està aquí, per ajudar la

Recordo que després de conèixer el teu pare, vaig haver de seguir treballant i pel comentari d'ell, vaig haver de demostrar encara més que em mereixia aquell treball. Van passar unes quantes setmanes quan et vaig poder tornar a veure.

Anaves vestida amb roba vella de treball. Encara això, estaves preciosa, com sempre.

-Hola, sento el comentari del meu pare, per això vull ajudar-te a tu i a la teva família treballant. -em vas dir somrient-me com sempre feies i et vas posar a descarregar caixes.

Al principi, no et feia cas perquè pensava que tu no et podries enamorar d'una dona i menys d'una de la meva classe social, però cada dia m'enamoraves cada dia més i més i no podia amagar el que sentia per tu.

I va ser aquell dia, un nou de juliol, que em vas portar a prop del far i em vas fer un gran petó als llavis.

Els dies següents, ens fèiem petons a amagades de tothom perquè tenia por del que diguessin de nosaltres: dues dones del segle vint, una de família rica i l'altre de família pobra, juntes en una relació sentimental. Una cosa imperdonable.

Però ara qualsevol comentari m'és igual, ara ja m'és indiferent. Abans vivíem amb por pensant sobre: Què pensaran? Quan havíem de pensar: Si sóc feliç, que m'és el que pensin els altres?

Tot entre nosaltres anava bé, el dia que et vaig presentar la meva família els vas agradar molt i t'ho vaig dir. El que no et vaig dir va ser que la meva mare ens va dir que encara que havíem de tenir molta precaució, havíem de ser felices sense fer cas de qualsevol comentari, perquè el que més importava era el nostre amor.

Però, totes les grans històries d'amor han de tenir un final tràgic i la nostra va anar acompanyada d'una gran pèrdua.

Encara recordo aquell dia com si fos ahir. Anaves a presentar-me oficialment com la teva parella als teus pares. Em vas deixar un dels teus vestits, juntament amb unes sabates. Quan els vas explicar als teus pares la nostra relació, no van reaccionar tan bé com la meva:

-Scarlett Marie Michaels, tu no veus el fàstic que dóna aquesta… Tu saps el que diran quan això se sàpiga? -van dir ells.

Tu et vas enfrontar a ells, tot i que no acceptaven la nostra relació. I això, encara que et feies la valenta, sabia que t'afectava. Però les desgràcies encara no s'acabaven, és més, la pitjor de totes s'apropava perillosament. I va ser, quan els teus pares et van comunicar que estaves promesa en matrimoni amb un dels homes més rics de la ciutat.

Et vas negar de moltes maneres, però els teus pares no cedien gens, així que vam tenir la idea de fugir. Teníem tot el que necessitàvem preparat i ja havia contactat amb un amic del port perquè ens ajudés amb uns bitllets pel següent vaixell, i sol em calia acomiadar-me de la meva mare. En fer-ho, vam quedar de reunir-nos a on va començar la nostra història: al mateix lloc on ens vam fer el nostre primer petó. Notava com cada cop m'anava posant més nerviosa perquè no et veia, fins que al final et vaig veure amb una petita maleta en mà i amb el somriure que em va fer enamorar més de tu. En arribar al meu davant, em vas fer una gran abraçada i em vas fer un petó, però de sobte, vaig escoltar un tret i vaig notar com el teu cos perdia la vida entre els meus braços. Aquell moment va ser terrible, no existeixen paraules per descriure com es va trencar el meu cor.

Amb els anys, vaig descobrir que qui t'havia matat era el teu promès, que davant el rebuig de ser superat per una noia, va decidir que si ell no es casava amb tu, ningú ho faria. Setanta-quatre anys després, la nostra relació hauria estat acceptada per quasi tothom i podríem reivindicar lliurement el que sentíem l'una per l'altre.

I tal com vaig sentir dir a un dels vells pescadors, un dia qualsevol al port: si escrivies una carta a algú mort que estimaves i després la cremaves, aquesta carta li arribaria allí on estigués esperant per tu. I per això ho he fet, perquè sàpigues que mai t'he oblidat ni t'oblidaré.

Maria Lu Gual Valdivia
3r ESO
Col·legi Mare de Déu del Carme
Tarragona

ELS AQUATILIBULUSIS QUE VAN FER TÀRRACO

Una vegada hi havia, en un lloc molt remot de Catalunya que es deia Tàrraco (o alguna cosa semblant, la qual cosa no tenia gran importància), que destacava bàsicament per aquell port tan i tan magnífic. En aquella ciutat, hi vivien els romans des d'aquell dia de l'any 211 aC. .

En el dia d'avui ens hem reunit per explicar que pocs anys després de l'arribada dels romans, els seus habitants van presenciar un gran esdeveniment en aquell port de l'encara petita ciutat.

Com us deia, aquell acte va fer que Tàrraco esdevingués la segona ciutat més important de l'imperi.

Tot va començar aquell dissabte al matí, quan en Tantum va sortir de pesca, com feia de rutina, i va tornar amb la barca més carregada que s'havia vist mai. Això va ser un dia, el següent i l'altre i l'altre, fins que un dia, en tornar, va passar l'acte que ho va canviar tot.

Va ser quan tornava i més avançava cap al poble, més diferent li semblava tot. Doncs es veu que van edificar un nou edifici per commemorar a en Tantum.

La història, doncs, no acaba aquí: en tornar al port es va adonar que aquella casa va passar a ser la seva, i la seva família li va preparar un gran sopar amb les millors pesques que es van aconseguir aquell dia.

Aquella casa és la part principal de la història, ja que des del primer dia, li va semblar que hi havia alguna cosa que no li acabava d'agradar. En primer lloc, perquè era un edifici, pel seu gust massa a prop del mar; després li preocupava que en algun atac o assetjament de la ciutat, molts dels ciutadans acolliran allà a la recerca d'una sortida cap al mar.

I per altra banda, li van dir que no sortís de la casa passada la mitjanit. Ell ho va ignorar, però tampoc no ho va fer. Fins que un dia, com si el diable el manés, es va aixecar, cap allà a les dotze i mitja ja passades, i va decidir sortir a

la plaça de davant de casa seva. El que es va trobar mai ningú s'ho hagués pogut imaginar: Allí davant de casa seva cada dia a partir de les dotze de la nit sirenes, nimfes, dofins, i tot altre ésser viu del mar, es reunien en el port de Tàrraco, més concretament, davant de la casa del Tantum.

Ell es va quedar bocabadat en veure tots aquells animals que tant havia sentit a parlar en els llibres, o de la boca del seu avi quan tenia poc més d'un any.

En Tantum, va decidir parlar amb ells, i els va preguntar què feien aquí.

A la qual cosa ells van respondre:

- Totes les nits ens reunim aquí, en aquest port, el de Tàrraco, perquè és un dels més bonics que hem presenciat mai.

- I per què ho manteniu en secret? No seria bonic que sigueu vistos pels habitants d'aquest port? - va preguntar el Tantum.

Ells li van explicar que no podien ser vistos perquè segur que publicarien algun ban sobre aquesta trobada i que només ell i el president del gremi del port de Tàrraco ho havia pogut presenciar.

En Tantum va tornar a entrar a casa i va decidir que la nit següent convocaria un sopar on convidaria a tot el barri i passades les dotze els diria que sortissin fora de casa per a "veure les estrelles".

Doncs tal dit i tal fet: aquell diumenge al vespre, va preparar uns dels millors peixos que havia pescat i va intentar que vinguessin el màxim de comensals possibles.

Passades les dotze, va sortir al balcó discretament, sense ser vist, per comprovar s'hi feien la trobada com cada dia, i va anunciar als seus veïns:

- Ara sortirem a veure les estrelles, ja que des de davant de casa meva sembla que cadascú de nosaltres en poguéssim agafar una de record.

Cap veí li va trobar cap mal, i van sortir. Però la cara d'horror dels veïns en veure totes aquelles bèsties allà parlant com a homes civilitzats... En Tantum, en veure aquella cara d'horror en tots els rostres va decidir parlar amb els éssers marins i van arribar a un acord: els éssers serien presentats i explicarien què hi fan aquí.

Els pescadors i les seves famílies, van decidir que no calia tenir por i van jugar tots plegats. Tothom jugava excepte un que ho estava anotant tot.

Aquest personatge, era, ni més ni menys, que el president del gremi del Port,

en Praeses. Aquest, l'endemà ben de matí, va partir cap a Roma a comunicar-ho a l'emperador.

L'emperador es va quedar fascinat amb la notícia i va decidir acompanyar en Praeses al seu viatge de tornada.

Tots els veïns del Port es van reunir al fòrum i van preparar un àpat deliciós per a l'emperador. Després de sopar, tothom volia que l'emperador s'hostegés a casa seva, però l'únic afortunat va ser en Tantum, el qual li va deixar dormir en l'únic llit de la casa.

L'emperador, cap allà les dotze de la nit, va decidir formar part d'aquella trobada i va sortir. Aquells éssers marins en veure a l'emperador li van donar els millors béns que posseïen, després ell els va explicar la història i els va proposar:

- Que us semblaria que en tornar vinguéssiu amb mi?

Ho van acceptar i l'endemà al matí ho va comunicar al barri.

També, com a recompensa, va manar construir un palau per les seves visites i moltes coses més. Aquella nit es va celebrar un sopar amb tot pagat al Port on va assistir tota la ciutat.

Els ciutadans no paraven d'elogiar al Tantum, al Praeses, i a tot el barri del port de Tàrraco. A partir d'aquella nit el barri del port de Tàrraco es va passar a dir "Serrallo" en commemoració al Praeses, ja que era el seu cognom, per haver passat aquella informació a Roma.

En quedar-se sols els del "Serrallo", també es van lamentar de la pèrdua d'aquells éssers fantàstics que cada nit feien una reunió com ells aquella nit.

També van agrair a Júpiter, Venus, i molts més altres Déus que haguessin pogut contemplar aquella obra de Tellus. També van sacrificar un xai per Felicitas, la deessa de la sort, per la sort que van tenir primer en les bones pesques, després descobrint aquells éssers marins, als que van decidir anomenar: Aquatilibulusis.

Gràcies a aquell acte del Praeses, de comunicar-ho a Roma, i la tafaneria del Tantum, a sortir a veure què passava, crec que es pot afirmar: el port de Tàrraco, a fet de Tarragona una de les ciutats amb un gran Patrimoni Mundial.

Roger Iglesias Mirete
2n ESO
Col·legi Lestonnac – l'Ensenyança
Tarragona

FROM MAÓ TO TARRAGONA

It had been a long and sizzling day. My dad, Tomeu, had been working all day under the burning sun and, when he arrived home, he was exhausted and hungry.

My mum had prepared a very special dinner because the situation deserved it.

He had been working on his project for years and finally, he had completed it. He had built a fishing rowboat, so he could be able to start his life dream: be a fisherman. He spent that night at home, resting, but the next night he went to the sea. All of us were so excited, we got up with him at 6 a.m, we helped him to prepare all the material, and we said goodbye to him, our hero. He left from Maó seaport, and he went into the ocean. I went to school and I explained to all my classmates what my father had done. When I returned home, my mum had cooked paella, so we waited for my dad. It was late, he had not returned, and we started to feel incredibly worried, but we tried to keep faith. The afternoon went by and the night arrived… we did not know anything about my dad, and we did not have any way to talk to him. My mum decided to call the police, but they said that, before forty-eight hours they could not do anything.

We went to sleep, but we could not even close our eyes. The next morning, at about 7 a.m, we received a call, it was my dad! We felt completely relieved when we heard that he was fine, and he had not had any problem at sea. He told us that he had caught a lot of fishes and that he had discovered amazing types and species. My mum asked him desperately where he was, and he told us that he had arrived at a magical and marvelous city named Tarragona. We did not know anything about this city, but my dad had only good words for it, it had an amphitheater, a cathedral and a lot of Roman ruins. Moreover, it had a port and kilometers and kilometers of golden sandy beaches.

My dad transferred us his love for the city and after talking for more than an hour, we decided that we would move to Tarragona. My dad came back two days

later, we packed our possessions and we talked with all the family. All of them were very happy for us, but they also felt sad and nervous because it was the first time that we left Menorca and it was a new and worrying experience for us. We went to Tarragona by a big boat which my aunts had gifted my dad before we left because with it we would visit them frequently and my dad could use it for fishing, too. We arrived in Tarragona on the 15th of September. My dad had already rented a house in the fisherman's district, near the Portsea. Today, seven months later, we are still there. It is a very beautiful house with a lot of windows and a lot of sunlight. My room is amazing because I have a very big bed and a lot of space where I can play and do whatever I want. My dad goes fishing almost every day and at the weekends I go with him. My mom is working in a small food shop near the amphitheater and I go to a cool school where I have met some great people.

Life in Tarragona is very easy, people are very kind, outgoing and they always help you with anything, except the tourists, but this is because they know less about the city than us. Catalan is like Minorcan, so I can understand the classes easily although there are some very difficult words. But I do not dare speak Catalan with my classmates yet. One of the things that I enjoy the most is the food and activities and possibilities that the city offers.

I suppose that you want to know why I am telling you about the few last months of my life? Easy, I need to put you in context because I am going to write a diary about my adventures. So… let me start.

Right now, I am writing on this piece of paper because I am going to live one of the best moments of my life and I do not want to forget anything. I do not want to create more expectation: I am going on a sea expedition with my dad. We will be at the sea for one week, we have prepared everything: food, clothes, maps… We are leaving from Tarragona port and we are going along the Mediterranean coast. I am going to see a lot of things which I have not seen before: enormous fishes, colorful seaweed, long sunsets…

This morning, while we were fishing, we have discovered a little island in the middle of the Mediterranean Sea. We have dropped anchor and we have started to explore the mysterious island. We have found something incredible: a Spanish family is living here. They have been living on it for six months. They cultivate their own food, they have some hens and goats and they live all together in this small piece of land. They have invited us to have lunch with them. We have cooked the fish that we had caught. After the meal, the adults have been talking for hours. My dad is in love with their style of life. I have been talking to their children: a little girl and a boy of my age. I have asked them a lot of

things because I do not know how they can live without the internet, without a mobile phone, without a TV… They told me that these things are not important because we only waste a lot of time with them. The things that they miss the most are their friends and the school… how can they miss school? I do not understand them, but they seem so happy taking care of the animals, building cabins, watering the plants…

We have slept with them in their wooden cabin and now, that the sun has risen, we depart, ready to continue our adventure. We have promised them that we will visit them one day because they told us that they do not want to move to the "civilization" again. They also assured us that they will come to visit us in Tarragona during the summer.

Our next and last destination is Tarragona, if nothing changes, we will arrive there in four of five hours. The weather is perfect, and the sea is full of bright jellyfishes. We are seeing another boat which is coming towards us.

Well, things have changed in the last hour, in the boat that I mentioned before, there was a man, a Majorcan fisherman called Lorenzo. He got lost two nights before, he had no food and water, so he was very dehydrated when we first found him. My dad gave him some groceries and water. He started feeling better afterwards. Right now, we are sailing again, and he is telling us about his life, he talks too much and too loudly, I am praying to arrive home… Every time we are nearer and nearer…

I am exhausted, but I want to finish my adventure diary. We are finally home; my mum is so happy, and Lorenzo will stay with us a couple of days because right now he is not able to go back to Mallorca. We have eaten pizza because my mum knows that I have missed it a lot and for the first time in a week I am going to sleep in a comfortable and warm bed without hearing the water or the birds.

I want, in the near future, to lengthen and enrich this notebook notes because I long to live more adventures like this one, in the sea, with my daddy.

Ona Peralta Alegre
Escola Oficial d'Idiomes
Tarragona

LA FILLA DEL MAR

Encara ara gaudia de les llargues caminades vora la costa, inhalant l'aire salat, escoltant la lleu però incansable lluita del vent per tombar les veles dels petits vaixells de pesca... Vaig viure temps enrere a la ciutat... Caminant vora el port, em vaig topar amb aquell edifici, mig imponent mig destruït, que feia pinta de no poder aguantar molt temps més. En canvi, l'essència del lloc semblava romandre per molts anys. De sobte, tornà el record.

Hi hagué una vegada, quan el sol començava a brillar daurat sobre el mar fins ben entrada la nit, i l'udolar dels mussols era constant abans de la seva partida al sud de la comarca, que les famílies més importants de la ciutat es reunien per celebrar el dia més llarg de l'any. Aquesta festa, usualment, recaptava grans fons per l'impuls de les companyies de pesca de la zona, les quals, bé per l'orgull típic dels catalans o bé per la forta passió que semblava unir-los a les xarxes, mantenien durant molts segles la insígnia dels millors i més temuts caçadors de la mar. La festa acostumava a organitzar-se tard, per demostrar que les famílies que hi assistien eren diferents; quan els obrers arribaven cansats a la nit d'una llarga jornada a les fàbriques, topaven amb els més rics, que sortien caminant per la ciutat per ser distingits. Els horaris coincidien i així tothom podia contemplar amb desgana i malhumorat els posats més dandis de l'alta burgesia i aristocràcia, amb els corbatins més ben lligats i els pentinats més recollits. Les damisel·les acostumaven a portar vestits estrambòtics però elegants. Els senyors, d'altra banda, no se'ls podia diferenciar per la negror del seu uniforme.

Tots s'organitzaven en petits grups, mentre baixaven pel penya-segat que donava a la platja. Sergi Roig, el fill més petit de la família Roig, semblava badar quan va veure per primera vegada des que podia recordar tantes dones amb vestits tan colorits. Li semblaren tan divertits que començà a empaitar les que portaven més plomes. Això semblava adorable i entremaliat als ulls de les senyores i dames més joves. Pel contrari, el murmuri feu que el seu germà Carles, uns quants anys més gran, l'agafés de l'espatlla i li ensenyés una de les seves primeres lliçons que

acabaria oblidant; el Sergi encara era un xicot massa jove per entendre res del que se li deia.

La festa sempre s'organitzava en una gran sala d'actes al bell mig del moll dels pescadors, vora les barques dels més rics, que suraven al port. A la zona s'hi havia començat a instal·lar un parell o tres de restaurants, que en poc temps s'havien guanyat el nom; no tothom s'hi podia permetre un àpat allà. És per això que només els més adinerats acostumaven a freqüentar aquella part de la ciutat. Cada vegada la diferència entre rics i pobres s'accentuava més i els segons quedaren reprimits als afores de la ciutat.

Però no fou això el que preocupà a la família Roig; aquella mateixa nit s'afegiria una nova família estrangera, invitada especial per la seva gran aportació de material constructor per les grans naus de pesca. Ja havien arribat els rumors a la ciutat que el cap de família volia prometre la mà de la seva única i legítima hereva. En Joan, el pare del Carles i del Sergi, volgué convèncer el seu fill major de casar-s'hi, ja que la unió dels poders familiars podria provocar una gran expansió dels negocis d'ambdues cases i propiciar una pròspera economia que podria perdurar per molts anys.

Així ocorregué que, durant la vetllada, aquelles dues grans famílies, entre brindis de car xampany i deliciosos plats, signaren aquell concordat invisible sobre les noces dels, llavors, joves fills.

Els temps passà, i cada any les dues famílies es reunien a la mateixa taula; sovint els pares parlaven dels negocis i de com aconseguien augmentar la rendibilitat any rere any. Les dones acostumaven a fer-se afalacs sobre els llargs vestits o els nous pentinats que portaven, i haurien pogut passar-se tota la nit sense canviar de tema de conversa. En els nens era diferent; Leonor, la jove filla de deu anys del senyor Folch, mirava vermella a Carles. Els seus pares ja els havien parlat sobre el matrimoni que, pel bé de la família i del seu nom, havien de complir. Però, tot i semblar una obligació, amb el pas del temps per a ells es convertí en una elecció que feien des del cor.

En les estacions esdevenidores, els dos promesos passaren molt de temps junts. I, qui ho diria, eren dues gotes d'aigua i no tant pel físic; una bonica jove anglesa d'ulls blaus i somriure retingut, a vegades amagat sota la comissura dels llavis rojos, igual que les seves galtes, quan agafava la mà d'en Carles, un noi amb un cabell color caoba, uns ulls foscos com el carbó i un somriure ampli. La concordança es trobava a molta més profunditat... eres dos joves ambiciosos, amb ment freda i a vegades dotats de poca empatia i cor. Desenvoluparen una passió pel ball i es convertiren en l'enveja dels qui els rodejaven.

El Sergi també es va fer gran, i acostumava a ser un dels que envejava el seu germà; no només per la seva parella, sinó perquè esdevingué el preferit de tots, fins i tot dels pares. Ell sempre fou més alt, amb més musculatura, també al cervell; era un gran intel·lectual que aprengué l'ofici i els negocis del pare de ben petit, i seria el que el succeiria quan ell morís. Estava clar que ho faria igual o més bé que el propi senyor Roig. El seu pare era un home de pocs escrúpols i de la mateixa manera nasqué el seu fill gran.

Fou en un mes de juny quan el Sergi, cansat de la típica xerrameca dels seus pares sobre el seu futur i fart de veure ballar el seu germà, decidí anar a fer un tomb pel moll. Estava fosc. Massa fosc. I es va veure obligat a agafar un fanal d'oli per poder donar inici al seu passeig. Semblava un lloc tranquil, oblidat i completament desert, només acompanyat pel dring de les campanes quan el suau vent les acariciava. Potser la gent, de tant sentir les històries de pirates nocturns o criatures marines que rondaven a la nit al port de Tarragona, no gosava acostar-s'hi per por. Certament, en Sergi començava a sentir una mica d'angoixa a mesura que feia una passa més dins de l'obscuritat i s'allunyava d'on provenia la tènue llum de la festa, per tant decidí deixar el fanal al costat d'un banc i es limità a contemplar, forçant els ulls per veure enmig de la negror; tot semblava tranquil. De sobte, un lleuger moviment aparegué al fons del seu camp de visió. Espantat, volgué marxar per si d'alguna manera el monstre, temor de les històries populars, s'havia fer realitat. Però en pic s'aixecà, pensà que el seu germà, fos el que fos aquella massa, no hauria fugit sinó que s'hauria aventurat. D'aquesta manera es va armar de valor, agafà el fanal i s'hi acostà. Per a la seva sorpresa, quan l'enfocà, no semblà ser aquell monstre que deien; una noia, de cabell brut, fosc i cargolada en una manta de llana, es movia amb dificultat al terra. El Sergi s'apropà i li aixecà el cap; només li va fer falta que obrís aquells ulls cansats i grisos, per saber que s'havia enamorat d'aquella mirada, una mirada tan profunda que semblava que hi podies caure a dins. Dels llavis d'aquella dona només sortia una paraula; ajuda.

Aquella fou possiblement la perdició del noi. Ella estava malalta, però l'ajuda a temps del jove i del metge la salvà de les urpes de la mort al carrer. La mantingué oculta en una de les petites cases de muntanya de la costa tarragonina, a tocar la platja, on acompanyada del sol caigut del vespre, aquella jove sortia a passejar quan ningú ja la podia veure. Es recuperà ràpid, era forta. Per al Sergi, era el millor regal poder observar com li encantava nedar fins les profunditats del mar, o com li ensenyà de nou a estimar la música mentre tocava per a ell vora el vidre amb vistes a l'infinit horitzó.

Fou en una tarda d'estiu quan l'observà, des del balcó: el que havia sigut una

pobra de carrer, bruta i ferida, es convertia en el seu tresor més apreciat; una preciosa jove, de cabellera llarga i negra com l'atzabeja, i d'ampli somriure quan corria sobre el seu cavall per la petita cala deshabitada. L'estimava de debò. Però per a la seva família no deixaria de ser una pobra sense nom. Tot i així, l'amor que sentia per ella fou molt més fort i a la celebració següent del juny, es presentaren el Sergi i la Violet. Tothom quedà sorprès davant l'entrada d'aquella alta jove d'ulls grisos i mirada severa. Per primera vegada, el fill petit pogué demostrar del que era capaç agafat de la mà d'aquella elegant dona. Ambdós ballaren junts fins ben caiguda la nit, i entre girs i piruetes aquell amor es va forjar com l'acer inoxidable; un amor que no es podia deixar corroure per cap substància, amb la propietat de no oxidar-se. Però no de trencar-se. Quan els pares descobriren la veritable identitat de la misteriosa estimada, obligaren el seu fill a renunciar a una vida amb ella. Però això només fou la punta de l'iceberg.

Carles Roig i Pons morí el 1932, en un viatge transatlàntic, quan el xoc de la nau amb una gran zona rocosa submarina no detectada amb prou antelació provocà la fallida del sistema i l'enfonsament del vaixell.

Les famílies es vestiren de dol durant mesos, però trobaren una solució factible; hi hauria noves noces per evitar l'esquerda de la família, entre el Sergi i la Leonor, i el primer heretaria tot allò que hauria d'haver sigut per al germà gran. També els negocis. Però ell es va negar a deixar marxar la seva estimada pel seu deure, de manera que un dia abans del casament fugiren junts a una de les cases deshabitades de la família, molt més enllà de la ciutat, però al litoral tarragoní. Mai més tornà a saber del negoci familiar o tan sols dels pares.

Passaren mesos fins que d'aquell romanç nasqué la seva filla; l'anomenaren Victòria per aquell sentiment d'èxit de poder començar la vida que plegats volien viure. A mesura que creixia heretà el cabell fosc i dòcil de la seva mare, i els seus ulls grisos. Però sense dubte, els llavis fins que amagaven aquell tendre somriure eren del seu pare.

Enmig del no res, no necessitaren gaire coses per poder sobreviure i cuidar de la seva nena. Victòria s'havia acostumat a asseure's cada dia en un petit racó de la saleta, petita, però acollidora, escoltant el suau tocar de flauta de la seva mare, acompanyat per l'àgil tocar de piano del pare. L'amor i la unió que regnava en aquella caseta marítima, a hores d'ara, ja no es podia comparar amb res.

Violeta morí un 23 de desembre de 1936. Se l'emportà una greu pneumònia, en una nit freda, quan Victòria tenia només divuit mesos. Fou enterrada en el pic més alt del penya-segat, al qual pujaren per primera vegada a cavall, a tocar

de les onades, imponents i furioses, que semblaven presenciar l'enterrament solitari de la que havia arribat a ser una veritable filla del mar.

Semblà que després d'un moment de ingravitació, tornà a veure la realitat; deixà enrere aquell edifici i continuà el seu passeig, feia massa temps que no rondava per allà. Un suau i dolç so el despertà de nou i, badant, aconseguí visualitzar aquell banc on s'havia assegut molts anys enrere. Extasiat, contemplà com aquella dona, ara asseguda i envoltada de joves i senyors, tocava una flauta dolça. Li llençà dins el barret el bitllet més gran de tots.

Encara amb el record als ulls, arribà a casa, es posà aquell vestit que portà l'última vegada que tocà a casa, i entrà a l'habitació abandonada. S'assegué davant el piano, amb vistes al mar; contemplà de sobte com la seva filla corria per la vora de la platja, amb la llarga i suau cabellera al vent, igual que temps abans ho havia fet la seva mare. Se li ompliren els ulls de llàgrimes i la memòria de records, s'aixecà i abandonà la sala mentre la tancava amb clau.

Sergi Roig i Pons fou incapaç de tocar una peça a piano ni d'obrir aquella porta cap altra vegada en la seva vida.

Leina Calderón Jurado
4t ESO
Institut Narcís Oller
Valls

MAREMAR

Mare, tinc fred, on sou? On sóc? Tot és blau i també fosc, on sou? On sóc?

Tinc fred, noto els ossos quiets i la carn tensa, tota cenyida i rebregada, em noto molla, em noto sola, on sou? On és la vostra mà que sempre cercava la meva i no em deixava anar? Què sóc? On sóc? Què passa? On sou?...

Comença a haver-hi llum mare, començo a distingir i no crec on sóc. No necessito aire, tot és blau i tot es mou, és una visió dolça, sabeu mare? Tot és viu, tot es mou, tot existeix. Mare, per sobre! Mireu! Un vaixell navega amb força i ha llançat la seva xarxa. Ha atrapat uns pocs peixos i la nau de fusta cavalca sobre les crestes blanques tot tornant a casa, les grans veles ondegen al ritme de la brisa que acaricia l'escuma que deixa enrere.

Mare, no ho entenc, que hi faig aquí? No em tragueu no, no de moment, em sento braçolada, és estrany però em sento lliure.

Les meves cames no pesen, els ulls no piquen... Estic bé, sé on sou, sou aquí, però existeix tot això o només estic somiant? Deixeu-me que l'aigua em porti mare, deixeu que em bressoli.

Al fons, quasi a l'arena, mireu aquell petit cranc! Pobret com li costa amagar-se, però és ferm, mireu sinó quina força que té a les potes i a les pinces. Mireu la bellesa mare, oi que és joliu tot això?

Quina corrent més forta mare, què passa? No! Deixeu que ho esbrini jo, deixeu-me fer-ho, sé que tot estarà bé mare, ho sé.

Quina força! Quina bellesa i quina grandiosa balena! I mireu mare, al seu costat! La seva criatura aprèn també de tot això, mireu com es mouen, com obren la boca per menjar, mireu quina puresa! És increïble oi mare?

Quina aigua més freda de sobte, on som? Per què hi fa fred mare? Què passa?

Que aixequi el cap? Per què? D'acord ho faig... És gel i ben dur! On em porteu mare? Com és que tots els peixos fugen? On van?

Un os! És d'això que fugien? Mireu quins cops fa a l'aigua per donar-se impuls, mare! Pobre peix, l'ha enganxat... pobret com es rebrega i lluita contra la dentadura mortal de l'animal.

Està sortint de l'aigua! Mare, on va? Porta-m'hi si us plau... Cries! Té cries

mare! Quines preciositats oi? Mireu com claven les seves poderoses urpes al gel per no relliscar... Però, pobre cadellet que tant menut no té força, pobret quina relliscada!

Mare! No m'ho crec! Foques i lleons marins! Mireu quins ullals i mireu quins cossos tenen els grans lleons mascles! I quins bigotis més tensos i graciosos!

Les foques... ai les foques. Mireu com neden mare, mireu quin art, quina dolçor hi ha al mar mare, quin equilibri. Mireu quines figueretes fan! Quin riure! Quina cosa més aguda!

Mireu allí també! Pingüins mare, pingüins! Sempre m'han agradat, ho sabeu, oi? Mireu quin caminar! Sempre m'ha fet gràcia, però mireu allí! Una parella! Quina forma d'estimar-se, mireu com es refreguen als seus cossos, mireu quina cosa tan bella, i mireu! Entre les potes d'un! Tenen un ou, una nova vida mare! Quina cosa tan dolça...

Mare... per què tot ha agafat un to gris? Per què l'aigua s'ha tornat negre i enganxosa mare? Per què els animals s'han espantat mirant al Mar? Què passa?

Són humans, però que fan? Mare, han anat fins a les foques amb arpons! Mare, feu alguna cosa! MARE! No puc veure-ho, la sang està tenyint el gel mare, el gel i l'aigua! Els animals fugen! No puc veure això, no puc... El gel mare! S'esquerda! Mare els ossos! La mare està intentant salvar a una de les seves cries que ha caigut a l'aigua, mare! Feu quelcom per ajudar! Mare els caçadors han vist la cria! Que no li passi res! Feu que no li passi res.

La mare rugeix mare, la mare de la cria rugeix... Ai no, tenen un rifle mare! La mataran! Feu alguna cosa!

Mare... l'osset, l'osset està fent pressió amb les seves petites potes el cos de mare, quina escena, quin dolor mare! Deixeu-lo! No li feu res! Mare, volen matar la cria! Ja tenen al seu germà i a la mare i el volen a ell també! Mare, feu alguna cosa!

No ho puc creure mare... tot és vermell, el mar es tenyeix de roig i el gel s'esquinça, les foques resten als pocs trossos de gel que queden quietes, inertes, els pingüins fan el mateix, els ossos mare... els ossos.

Mireu allí mare... mireu quina crueltat, mireu quina salvatjada, pobre orca atrapada i sense vida, pobre animal, pobre món...

Noto l'aigua càlida de nou mare, però no és bonica... Mireu, ja no hi ha ni coralls, ni dofins ni peixos, mare, tot és brut i trist, l'aigua és grisa i està apagada, el mar no mou les onades, està cansat mare...

No, què fa el vaixell mare? No veu que encara hi ha alguna tortuga? NO! La substància enganxosa i negre ha tornat, no puc veure el que estic veient mare... mireu la tortuga com d'espantada i esglaiada està, busca aire i no en

troba mare... s'enfonsa mare, s'està enfonsant... I no tornarà.

Em sento impotent veient com els vaixells s'emporten més vides de les que necessitem, em sento enrabiada cada vegada que els caçadors àrtics maten a animals innocents per fer sabates que en dos dies seran rebutjades... Tantes vides per a no res, tantes vides que han trencat l'equilibri.

Mentre girem la cara, al mar no només moren animals cada sant dia, humans, la nostra raça s'enfonsa sota el poder de la destrucció, sota el peu dels egoistes.

El mar, tomba eterna d'éssers sense culpa que han patit l'avanç del temps de la manera més cruel, més fastigosa, més injusta...

I allí està el mar, allí està, quiet i cansat, fart que la mort s'acumuli sota seu, dins seu i sobre seu... I els humans, no només el destruïm i el canviem, sinó que a part, l'estem fent desaparèixer de la manera que solia i hauria de ser...

I jo, des de les roques, miro amb tristesa com em deixa, com marxa, com s'emporta la meva ànima amb ell, ensenyant-me tot el que li hem fet. I jo sento una impotència tan gran, un dolor tan punyent, una ràbia tan penetrant que cap sentiment humà podrà descriure mai.

I allí resta el Mar, la Mare, el Maremar...

Ariadna Barberà Madrid
1r BAT
Col·legi Lestonnanc – l'Ensenyança
Tarragona

PER A QUÈ ENS PREPARA LA VIDA?

M'agrada escriure mirant el mar, l'aigua, el moviment constant de les ones i, sobretot, m'agrada veure com el mar i cel es toquen encara que no sigui cert. Si ens parem a pensar, ens estem enganyant perquè el mar mai podria estar en contacte amb el cel. L'horitzó és una línia que ens fa imaginar el més enllà quan, en realitat, no podem arribar-hi fins al final. Tot i això, em produeix tranquil·litat i m'inspira ja que el poder més gran d'una persona és poder fer, a partir d'un llapis, un full de paper i la imaginació, meravelles.

Com moltes tardes, em trobava asseguda al meu banc preferit davant del port de la meva ciutat, Tarragona. Un port no gaire gran però de molta importància, no solament per les mercaderies i la pesca, sinó pels sentiments que em van aflorar, o almenys per a mi. I, a més a més, està ubicat en una ciutat amb tota una bonica i interessant història darrere. Mentre observava com oscil·laven les petites barques degut al moviment de l'aigua, vaig veure que una mena d'àmfora vella es trobava mig enfonsada en la part menys profunda del port. He vist moltíssimes coses arribar des de mar endins: pals de fusta, taps d'ampolles i innumerables trossos de plàstic però mai havia vist una cosa semblant.

La curiositat em va empènyer fins a la vora i vaig agafar-la. No pesava massa i tampoc era gaire gran. Estava plena d'algues i petits fragments de coses que no sabia què eren. En sacsejar-la una mica, vaig notar que contenia quelcom dins. Alguna cosa no gaire gran ni tampoc massa rígida perquè no feia gaire soroll en moure-ho. Volia saber què hi havia dins però l'única forma d'esbrinar-ho era trencant l'àmfora perquè aquesta no era una àmfora qualsevol, sinó que es trobava completament tancada. No sabia què fer perquè em sabia greu trencar-la però, a la vegada, sentia massa curiositat i intriga per saber què s'amagava dintre.

Sense estar massa convençuda i sense saber si havia escollit l'opció correcte. Un moment, ara vull fer un parèntesi, els humans prenem decisions constantment i mai sabrem si la que hem escollit és la correcta. Quin misteri! No sé si sóc l'única

que, quan pren alguna decisió, intento imaginar com hagués estat si hagués escollit una altra opció. Però sempre em resulta impossible imaginar-ho perquè no sóc capaç de construir mentalment un escenari completament diferent al que ja he viscut. No sé si a vosaltres us passa el mateix.

Bé, com anava dient, vaig decidir trencar l'àmfora i el que vaig trobar al seu interior em va sorprendre moltíssim: una nota. Una simple nota, escrita amb tinta totalment descorreguda, en lletra de metge i en un paper més esgrogueït que havia vist mai. Em va costar moltíssim interpretar el que deia però, després d'uns quants minuts forçant la vista vaig deduir que posava: "Al refugi del drac, on l'entrada besa l'aigua, palpant el costat esquerra es produirà la continuació. Ja sé que de probabilitats n'hi ha poques però d'esperança en sobra." Què volia dir tot allò? No entenia res. El meu cap era una autopista de preguntes a tres cent per hora. Qui havia escrit allò? Com havia arribat al Port de Tarragona? Per què algú volia transmetre aquest missatge? Quant de temps portava aquella nota navegant en les profundes aigües del mar?

Vaig decidir calmar-me i analitzar fil per randa la situació. Potser algú volia transmetre un missatge o fer una crida i tot això ho vaig rebre jo, així que estava disposada a fer el que calgués per trobar una resposta. Vaig començar a intentar trobar-hi un doble sentit. El primer fragment deia: "Al refugi del drac", un drac a Tarragona? A més, els dracs existeixen? No té cap sentit! Però... I si es referia a alguna cova? Els dracs viuen a les coves, potser era això. Següent fragment: "On l'entrada besa l'aigua", si ens imaginem una cova, a l'entrada on l'aigua besa. A veure, podia ser a l'entrada d'una cova, prop de l'aigua. Vaig seguir analitzant: "Palpant el costat esquerra es produirà la continuació", aquesta em va costar més poder interpretar-la. D'acord, el costat esquerra de l'entrada de la cova, allà on l'aigua no hi acaba de arribar però, la continuació? Quina continuació? Vaig decidir no donar-hi més tombs i vaig continuar analitzant: "Ja sé que de probabilitats n'hi ha poques però d'esperança en sobra", clarament algú estava intentant dir alguna cosa, encara que costés però aquella persona no perdria l'esperança.

Cada vegada m'adono més que els humans som l'espècie més enrevessada i complexa que pot existir sobre l'escorça terrestre. Els humans som un clar exemple d'evolució i de revolució, de perfecció i imperfecció, del més enllà i, també, del no-res. Els humans, per sort o per desgràcia, ho som tot. Tenim la capacitat de dificultar tot el que fem. Tenim la capacitat de triar els nostres pensaments, les nostres raons, els nostres motius; tenim la capacitat de dominar el nostre cos i la nostra ment excepte una única cosa. Sabeu quina? Els nostres sentiments. No els podem dominar, és impossible triar el que sentim, podem

dissimular-ho o deixar de pensar-hi per uns instants però aquella angoixa o aquella alegria sempre perdurarà dins nostre. Era, exactament, el que m'estava passant: sentia satisfacció perquè semblava una detectiu en tota regla però també sentia por en pensar què podia haver darrere de tot això. La situació que estava vivint em semblava massa surrealista i abstracta. D'aquelles coses que només passen a les pel·lícules de Hollywood però tot allò era real; m'estava passant a mi i no tenia ni la mínima idea de com afrontar i intentar trobar una lògica a tot el que succeïa.

Un dels erros més freqüents dels humans és donar masses voltes a tot, absolutament a tot. Pensem massa, ara no m'interpreteu malament. No vull dir que no haguem de pensar gens ni mica, sinó que, simplement, quan fem una cosa ja no hi ha opció de tirar enrere, per tant, hem de mirar sempre cap allò que vindrà. Com deia el meu avi: "Cap enrere ni per agafar empenta!".

Bé, després d'uns minuts fugaços però eterns, vaig caure en la millor resposta que vaig poder trobar en aquells moments. En menys d'un segon havia lligat tot el que se m'escapava. Vaig rellegir en veu alta la nota i vaig reafirmar la meva resposta a tot allò tan estrafolari. Ja ho entenia tot! Bé, o això és el que creia...

La cova del drac, una cova. Ben a prop del port hi ha una roca erosionada per l'aigua i això feia que s'endinsés un forat i quedés en forma de cova. Sí! Havia d'anar-hi, no estava massa lluny. La coneixia des que era petita. L'avi m'hi duia quan anàvem a passejar per la platja.

De sobte, quan em dirigia cap a la cova, em van venir aquells pensaments i sentiments de por davant el misteri. No! No em podia rendir ara, a casa meva sempre m'havien ensenyat a tirar endavant, per tant, vaig decidir anar a la cova o, com a mi m'agradava dir-li, refugi de les petxines. Li deia així perquè l'aigua arrossegava les petxines cap endins i em donava la sensació que era un refugi per a elles.

Decidida, m'hi vaig endinsar. Em feia una mica de respecte entrar-hi tota sola però, una altra vegada, la curiositat em va empènyer. Un cop dins, no vaig trobar-hi res estrany, tot estava com jo recordava de les altres vegades. Per un moment vaig pensar que el meu pla se n'havia anat a norris (perdoneu l'expressió però necessitava dir-ho). Vaig recordar la part de la nota en què deia alguna cosa sobre el costat esquerre així que vaig començar a fer un clot en aquella zona.

Vaig cavar i cavar, però no hi vaig trobar res fins que els meus dits van palpar quelcom que no semblava sorra. Vaig seguir traient sorra fins que vaig poder acabar d'estirar allò que s'amagava. Una vegada que tenia aquell objecte entre les meves mans, no m'ho vaig poder creure, era una altra àmfora! Era molt

semblant a l'anterior, el mateix color, la mateixa forma però diferent mida. Aquesta segona era més gran, però no gaire més, en canvi, tenia més capacitat que l'anterior.

Vaig deduir que hi havia d'haver alguna cosa dintre així que la vaig sacsejar com l'altra. Efectivament, alguna cosa més rígida o grossa que l'anterior es trobava dins d'aquesta àmfora. Vaig agafar-la fort per una nansa i vaig donar-li un cop brusc contra una roca, fet que va fer que es trenqués en tres o quatre trossos.

De l'interior de l'objecte va sortir un llibre, un llibre estrany: era vell, fet malbé i no gaire gran. Vaig obrir-lo i vaig començar a llegir-lo. No sé quan de temps vaig estar asseguda a l'entrada de la cova, on l'aigua tocava la punta dels dits dels meus peus, amb el llibre entre les mans, passant les pàgines fins poder descobrir el final.

I sabeu què? Aquesta història que us acabo d'explicar és la que hi havia escrita dins d'aquell estrany però entretingut llibre que em va costar trobar dins la segona àmfora després d'una llarga estona fent de detectiu de pel·lícula.

La vida és un misteri i hem de viure-la amb els ulls ben oberts perquè, la veritat sigui dita, si ens despistéssim o passéssim d'allò que podem viure, ens perdríem moltíssimes coses de la vida.

Marta Arjona Eroles
3r ESO
Col·legi Mare de Déu del Carme
Tarragona

RETORN AL PASSAT

Sis anys després del gran esdeveniment, encara que per a mi no ho fos, aquí estic. Un altre cop paralitzada i immòbil observant el lloc on va començar tot, al Port de la ciutat de Tarragona.

Semblava que hagués passat una ràfega de vent i s'ho hagués endut tot d'una ventada, ja que ara tot és completament diferent. Començo a observar-ho tot amb un sentiment d'enyorança. Feia tant de temps que no havia estat per aquí, que em sentia com si fos una simple turista que vol venir a fer un tomb i fer una capbussada a la platja tranquil·la, neta i amb l'aigua brillant.

Mentre jo estic embadalida amb els meus pensaments i imaginant-me com era tot sis anys abans, de sobte, un home a qui no conec de res (o això pensava), comença a parlar-me tot preguntant-me si m'he perdut o si necessito ajuda. A mesura que segueixo parlant amb ell, cada cop s'apropa més i més, fins que arriba el punt de tenir-lo just al meu davant. Al principi, comença a preguntar-me si sóc nova aquí i segueix preguntant-me una bona estona. Durant la conversa em sento sorpresa per la seva veu, ja que no la percebo desconeguda i cada cop estic més segura que ell sent el mateix sobre mi. A primera vista sembla una home gran, amable però curiós, segur de si mateix però amb un to de veu de preocupació. El seu cabell es confon amb els rajos del sol i les seves dents estan perfectament alineades i són blanques com les perles.

En finalitzar la conversa, ja és un quart de deu de la nit, llavors decideixo anar a sopar abans d'anar-me'n a l'habitació de l'hotel. D'una ullada observo tots els restaurants del barri i em decideixo per un que s'anomena "El Pòsit". En realitat, no hi he estat mai però, tot i així, puc reconèixer la façana de l'edifici i recordo que abans de ser restaurada, a la part de dalt hi havia unes sales de cinema. Ja asseguda, quan arriba la cambrera, demano un plat de sípia amb una salsa extraordinària i una copa de vi blanc.

Quan acabo de sopar, demano el compte i me'n vaig directament a l'hotel. Com de costum, el recepcionista em rep amb un gran somriure i vaig cap a l'ascensor. Pujo fins la quarta i última planta, i vaig cap a la meva habitació. A l'entrada m'hi trobo una carta i una ampolla de cava dedicada a mi. Em sento

afalagada i sense pensar-ho, em serveixo una copa i surto al gran balcó. Des d'allí, admiro la ciutat però un sentiment d'angoixa recorre tot el meu cos en veure la ciutat que feia temps la considerava com a meva.

Amb el pas dels anys aquest sentiment es va anant esfumant, fins que l'any 2013 va desaparèixer per complert. Va ser l'any on el meu cor es va trencar i no va voler tornar mai més. Però, arribat en aquest punt ja no hi puc fer res, aquí hi sóc, un altre cop recordant el pitjor any de la meva vida.

Crec que ja es hora que entengueu la raó per la qual aquesta ciutat, aquest barri, aquest port ja no formen part de mi.

Tot va començar a finals de l'any 2012 quan jo era molt feliç amb la meva colla d'amics, família i la meva núvia. Fins llavors, tot anava perfectament i res sortia de la rutina o dels típics hàbits de cada dia, mai hi havia cap ensurt ni cap cosa que no fos planificada. Però tota aquesta normalitat es va trencar el dia que la meva estimada àvia va morir al lloc que per a mi era el més segur, més bonic i més tranquil de tota Tarragona, el Port. Tal i com em van explicar, ella estava donant un cop d'ull al museu del Port i va tenir un atac de cor, quan l'ambulància va arribar, ja no hi podien fer res. A partir d'aquell dia, tot el meu cos i, sobretot, el meu cor van sentir una forta sotragada, perquè aquell lloc, el meu lloc, ja no ho era. Va ser com si tot els meus sentiments, la meva admiració ja no hi estiguessin.

Quatre mesos després d'aquest fet res no era igual. La meva relació amb l'Àfrica, la meva xicota, es va acabar tot i que portàvem dos anys i mig juntes, no podia seguir tenint una relació, no em sentia amb forces suficients per tirar-la endavant. Ella ho va entendre i va acceptar-ho. Va ser una decisió molt difícil, no era fàcil deixar a l'Àfrica després de tots els moments que havíem viscut. Era un noia excel·lent, afectuosa i apassionada. Tot i que, durant aquells quatre mesos horribles i espantosos va estar sempre per mi, cuidant-me i intentant fent-me sentir millor cada dia, però malgrat tot no ho aconseguia, res podia fer perquè la meva àvia estigués de nou aquí, a la vida real.

El nostre vincle es va trencar completament perquè així vaig voler-ho. Al principi no li semblava bé, m'ho va suplicar però finalment va entendre perquè ho volia. La principal raó era que tot el relacionat amb ella em recordava al Port, a aquells preciosos i magnífics moments que van formar part de la meva vida perfecta abans de la mort de l'àvia.

Sempre fèiem plans per estar juntes combinant la família i amics, ens quedàvem a dormir juntes, a vegades anàvem a córrer fins al far, quedàvem per les nits amb els amics i el que més m'omplia era que moltes tardes acompanyàvem a la meva

àvia a la llotja, l'ajudàvem a portar el peix i després anàvem a prendre alguna cosa al seu bar preferit. Es podria dir que a ella li encantava que l'acompanyéssim, era feliç veient-nos com gaudíem juntes, com ens estimàvem i com ens cuidàvem, per ella era tornar a la joventut. Poder estar vivint moments les tres plegades em feia sentir plena.

A causa de tots aquests moments de felicitat, de records que ja no es podien repetir, necessitava oblidar-los. Em passava hores, nits i dies desitjant que tot fos com abans, però el passat és passat i no pot canviar-se. Havia de fer front a aquesta nova situació encara que l'odiés.

Amb el temps i cada vegada més, vaig anar oblidant-me i separant-me de la meva colla d'amics, per a mi res era igual encara que per ells la vida seguia de la mateixa forma. Ells no entenien el meu comportament envers la mort de la meva àvia i no comprenien com preferia estar a casa o sortir sola abans que estar amb ells intentant animar-me.

Al cap i a la fi, tant l'Àfrica com els amics van assimilar-ho i cap d'ells es va enfadar a mi. Sabien que m'importaven moltíssim i que també estava molt agraïda per tot el suport que em van demostrar, però tot i així necessitava el meu espai.

A l'agost del 2013, vuit mesos després de la mort de la meva àvia, va succeir una cosa terrible, el fet que em va fer marxar i no voler tornar mai més. L'esdeveniment que em va trencar el cor per segona vegada a la mateixa ciutat, al mateix Port.

Eren aproximadament dos quarts de cinc de la tarda, sobtadament vaig sentir un moviment molt brusc. Jo estava a la llotja de pescadors, em passava quasi tot el dia allà des que l'àvia va morir. La batzegada va fer que les caixes de peix caiguessin a terra i algunes persones que eren de peu també van caure, vam notar com el terra es va moure. Uns instants més tard, un cop ens vam tranquil·litzar, la llum es va esfumar, estàvem a les fosques. Tothom estava sorprès, no enteníem què estava succeint.

En aquell moment vaig obrir el mòbil per poder engegar la llanterna. Quan vaig poder veure'l, tenia tres trucades perdudes del pares i infinits missatges preguntant-me on era. Al instant, els vaig trucar i les seves veus semblaven preocupants. Em van explicar que una onada gegant, un tsunami, estava apropant-se a la ciutat i que seria molt perillós estar a la zona costera. En aquell moment, vaig fer callar a tota la gent per explicar-los-ho, en un moment el pànic es va apoderar de la situació i tota la gent va sortir corrents.

Els meus pares m'havien dit que el més segur era dirigir-se a la part alta de la ciutat i així ho anava fer. De sobte, vaig notar com una ma freda i suada em va agafar del braç, era un home de mitjana edat, amic del meu pare. Em va explicar que a casa seva tenia un refugi antiaeri que va construir el seu avi abans que esclatés la Guerra Civil. Es trobava a 20 metres sota terra i tenia suficients queviures per poder sobreviure una setmana. Sense poder tenir capacitat de reacció, ni poder pensar quina era la millor decisió ja em trobava corrents cap a casa de l'amic del meu pare.

Vaig trucar als pares, els vaig dir que vinguessin al refugi que era el lloc més segur, però ells ja estaven pujant cap a la part alta de la ciutat. Em deien que cada cop hi havia més mala mar i feia molt de vent, era perillós. Malgrat les circumstàncies, van accedir a venir per poder estar els tres fora de perill.

Un cop allà, anaven passant els minuts i els meus pares encara no arribaven, jo no tenia cobertura dins del refugi i no podia sortir trucar-los. Cada cop la meva preocupació anava en augment, no sabia el que estava passant fora ni tampoc sabia on es trobaven els meus pares. Vaig començar a plorar. Estava seguríssima que alguna cosa horrible els havia passat.

Després de passar-hi la nit, al matí vam recollir-ho tot i ens vam dirigir cap a la porta per sortir del refugi. Però ens vam trobar amb un gran problema, no podíem obrir la porta. Van intentar-ho primer amb la nostra força, després vam agafar mobiliari per intentar obrir-la, però res d'això servia. La nostra preocupació va augmentar perquè, si no podíem obrir la porta, volia dir que alguna cosa molt pesada impedia que l'obríssim. Hores després de múltiples esforços ens vam rendir. No ens quedaven forces, així que vam començar a cridar: 'Auxili, auxili!' tots dos cridàvem tant fort com podíem, vam passar-nos hores i hores, fins que des de fora vam sentir un soroll. A tots dos se'ns va dibuixar un somriure quan un home va començar a cridar que ell i els seus companys aconseguirien treure'ns d'allà. Finalment, gràcies als bombers vam poder sortir-ne sense cap perill.

Quan vaig sortir de les restes de l'edifici que hi havia damunt del refugi, dels meus ulls van començar a sortir milers de llàgrimes. No em podia creure el que estava veient. Els edificis, els restaurants i, fins i tot, la llotja havien desaparegut. No hi quedava res. Se sentia gent cridant i plorant a la vegada, tothom estava desesperat per trobar als seus familiars.

De seguida, em vaig dirigir a la poca gent que hi havia per preguntar si algú havia vist als meus pares, però totes les respostes eren negatives. Ningú els havia vist. Hores després vaig anar cap a la policia per preguntar que saben dels meus

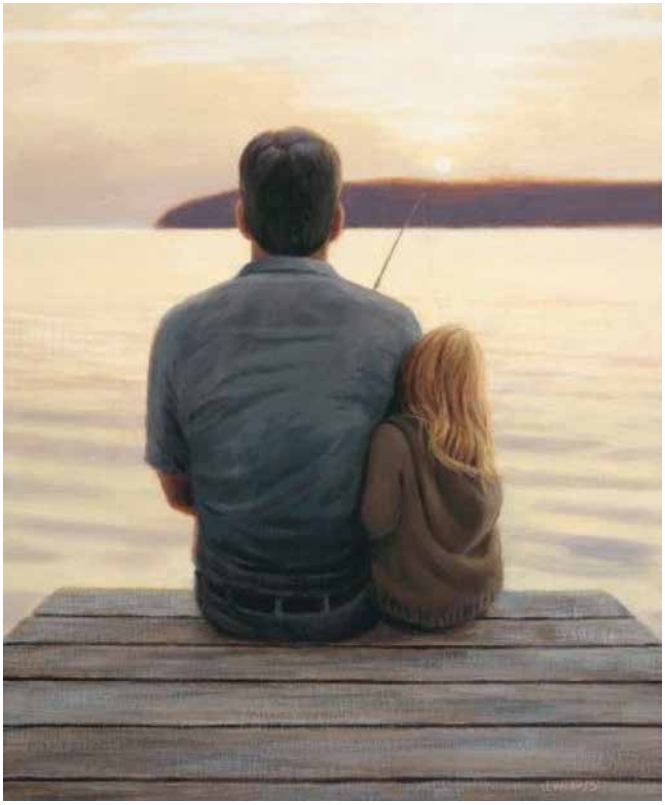
pares. Vaig donar totes les dades que em van demanar i vaig esperar. Dues hores després em van cridar i m'ho van explicar. Em vaig quedar en xoc. No m'ho podia creure. El meu cos es va omplir d'un sentiment d'impotència i de sofriment, els meus pares havien mort.

Des d'aquell moment, em vaig transformar en una altre persona. Era freda com la neu i els meus ulls irradiaven tristesa. Vaig decidir marxar de la ciutat. Ja no podia suportar un dolor tan immens com el que patia i ja no hi tenia res per aferrar-me.

Sis anys després, sóc aquí davant del port revivint el passat i, amb ell, el dolor, la tristesa i l'enyorança.

Marina Bergua López
3r ESO
Col·legi Mare de Déu del Carme
Tarragona

SOMIO AMB EL MAR

Trobo a faltar aquells despertars a la vora del mar, la suau brisa que feia xocar les ones amb les roques de la costa, l'aigua cristal·lina on em veia reflectida juntament amb la meva mare, i el cel estrellat on la lluna plena il·luminava el nostre petit far, aquella fragància marinera que sentia des del llit abans d'adormir-me. Trobo a faltar el port de Tarragona.

Des de la mort de la meva mare vaig decidir anar a viure a Londres. Ja han passat dos anys i no he tingut el valor de tornar; tot em recorda a ella fins i tot l'olor tan comuna de terra mullada.

Me'n vaig anar sense acomiadar-me de ningú, ni tan sols del meu pare.

Ring, ring. Vaig sentir el telèfon. Era la meva tieta. No tenia ganes d'agafar aquella trucada ni tampoc de parlar amb la meva família. Anaven passant els dies i ells em continuaven trucant. Finalment, vaig respirar profundament, vaig agafar forces i el vaig agafar. I em vaig emportar una grata sorpresa… El meu pare estava ingressat a l'hospital; li havien detectat càncer.

Sense pensar-m'ho dues vegades vaig agafar el primer vol per tornar a casa meva.

En arribar vaig anar directament a l'hospital. Allí em vaig trobar amb la meva família i, per suposat, amb el meu pare. En veure'm, li va caure una llàgrima d'emoció.

Era de nit, els familiars anaven marxaven a poc a poc, però al final em vaig quedar a soles amb el meu pare. Em va començar a explicar com de malament ho havia passat sense saber res de mi. Em vaig sentir literalment com una merda.

Vaig omplir l'habitació de llàgrimes. Estava desfeta per dins i per fora; sentia que el meu cor s'havia trencat en mil trossets.

Li vaig prometre que no em tornaria a separar del seu costat, que només me n'havia anat per poder pair la pèrdua de la mare, però que no tenia res en contra d'ell; al contrari, me l'estimava amb bogeria. Els dos ens vam mirar i vam sentir moltes emocions inesperades dins nostre. Va ser la primera vegada que em vaig obrir sentimentalment al meu pare. I junts ens vam adormir mirant per aquella finestra llòbrega de l'hospital el nostre petit port de Tarragona.

Van passar els dies i el meu pare no va millorar, però va demanar poder sortir de l'hospital i morir-se tranquil·lament fora d'aquell indret tan asfixiant. Els metges, després de molt insistir-hi ell, li van donar l'alta. En arribar a casa em va entrar molta nostàlgia en recordar la meva mare. Tot seguia igual, no n'havia tret res, d'ella.

Tot seguia igual que quan vaig marxar. El meu pare continuava amb el seu ofici de pescador que ara m'hauria d'ensenyar. Cada matí quan al port de Tarragona emergia l'alba, els dos ens endinsàvem mar enllà en busca de peixos de tot tipus que després portàvem a la llotja.

He après una cosa molt important, que a part de servir en la pesca em serveix en la vida: tenir paciència, iniciativa, cura del medi ambient i cada dia aprendre coses noves amb molt d'entusiasme.

Anaven passant els dies i cada vegada em sentia a gust i satisfeta d'estar a la meva terra. Va arribar el dia que el meu pare em va veure suficientment preparada com per ensenyar-me a pescar de nit; era l'últim que em faltava per aprendre. Tocava mitjanit quan els companys van decidir anar a dormir perquè la mar estava molt calmada i serena. El meu pare i jo ens vam quedar a soles i observant tranquil·lament les constel·lacions que tant es veien en aquella plàcida nit.

De sobte, la mar va començar a esvalotar-se, els núvols grisos van començar a amagar les estrelles, el meu pare em va mirar com si alguna cosa no anés bé. De la nit al dia ja teníem la tempesta a sobre nostre, les onades del mar sobrepassaven el nostre vaixell i no hi podíem fer res, simplement esperar que la mala mar ens portés fins a la costa.

Un cop va arribar la marea baixa tot va tornar a la normalitat, menys el meu pare, que aquella nit va sobreviure, però només per acomiadar-se del seu menut far i del seu petit port. Era ja l'hora de treballar i tornar al nostre vaixell, quan el meu pare em va dir que l'acompanyés al far. En ser allí em va donar un diamant molt especial per a ell i per a la meva mare. És el diamant que li van donar els meus avis per una ocasió tan especial com el dia de la seva boda, però ell sabia que hi havia una altra ocasió encara més especial: aquella.

Vam començar a plorar. Tots dos sabíem que ell s'estava morint i que aquella seria la nostra última conversa, la nostra última mirada, la nostra última abraçada… Sota la llum d'aquells fars vam passejar fins a arribar al passeig de l'embarcació. De sobte, el meu pare es va sentir fatigat i vam seure observant l'horitzó. Cada vegada estava pitjor, li vaig agafar la mà i, finalment, allí es va apagar la llum del capvespre i la del meu pare.

Aquesta vegada vaig ser forta i no vaig fugir de la mà del meu pare; no es mereixia que una covarda com jo es tornés a separar d'ell. Aquesta és la meva casa, el port de Tarragona, i sempre ho seguirà sent; ja no s'hi valen aventures llunyanes per amagar el cap sota l'ala.

Cada dia quan m'endinso a la mar per pescar, em sento connectada amb el meu pare. Una part d'ell encara viu amb mi.

Un dia qualsevol, ben llevada, el farer es va posar malalt i em vaig sentir obligada d'anar-hi jo per així complaure el meu pare absent. Estant allà, de sobte un raig de sol va il·luminar una rajola amb tanta potència que la va trencar i vaig sentir la necessitat de saber què havia passat. Vaig aguaitar i, sorprenentment, hi havia una caixa. Vaig intentar obrir-la, però va ser un fracàs. Era com si un objecte hagués d'obrir aquella caixa. Vaig enrabiar-me per la impotència. Si el meu pare hi fos hauria sabut què fer. De sobte, el diamant va caure de la meva butxaca i em vaig adonar que era el diamant, el que l'obria. Silenciosament, vaig agafar la caixa i me la vaig emportar. Aquella mateixa nit a la vora del foc vaig introduir el diamant al pany de la capsa i es va obrir.

Per sorpresa em vaig trobar un gran tresor: una fotografia dels meus avis amb el meu pare en una illa, l'illa de Buda; també hi havia unes escriptures que me'n feien hereditària, si jo aconseguia portar el port de Tarragona tota sola.

Els meus pares sempre em deien que creien en el que podia arribar a ser i aconseguir. Això em va donar moltes forces i em va fer tirar endavant.

Com diuen, després de la tempesta sempre ve la calma.

I jo, somio amb el mar, somio amb vosaltres.

Nerea Ventura Novillo
2n ESO
Institut Jaume I
Salou